

Kỳ Di Nhất Sinh

Contents

Kỳ Di Nhất Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7: Vĩ Thanh	26
8. Chương 8: Lời Bạt Của Tác Giả Và Đôi Dòng Tâm Sự Của Editor	29

Kỳ Di Nhất Sinh

Giới thiệu

Edit: Duy LamBeta: Tiểu Đố ĐốThể loại: hiện đại, ngược, BE, Ngôi thứ nhất, Phú gia/ bố y sinh hoạt, hồi tiếc, âm soa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-di-nhat-sinh>

1. Chương 1

Năm ấy, tôi vừa vào “Nghê sắt” thực tập không lâu. Tiền lương một người tiêu pha, miễn cưỡng qua ngày.

Nhớ tới lúc ấy dì Lý trong đại viện thường hỏi tôi sao không chơi đùa như những đứa trẻ khác, chỉ mãi mê một mình đọc sách. Hồi nhỏ đáp lời dì như thế nào, tôi cũng không còn nhớ rõ, nhưng hiện tại thấy thật may mắn vì mình đã đọc nhiều sách như vậy, về mặt chữ nghĩa còn có thể biểu hiện vài phần, nếu không thật không biết mình “bách vô nhất dụng”, có thể còn làm nên trò trống gì nữa.

Tôi không có cha mẹ, từ nhỏ lớn lên ở nhà dì Lý. Dì còn cưu mang thêm mấy đứa trẻ cơ khổ nữa, tôi đối với dì như với mẹ ruột của mình. Dù rời khỏi nhà dì đã lâu, lễ tết hàng năm tôi vẫn đi thăm, dùng chút tiền lương còm của mình mua tới vài thứ rau dưa hoa quả.

Cái gọi là “Sự thân dĩ kính, mỹ quá tam sinh” đọc được trong sách, tôi vẫn luôn nhớ kĩ.

Tôi mới tới “Nghê sắt”, liền làm việc của một cấp dưới nho nhỏ, nhiều mà tạp. Một thùng lại một thùng thư độc giả đầu tiên phải qua chỗ tôi sắp xếp, loại bỏ tin vô dụng, còn lại giao cho ban biên tập. Một ngày qua đi, hai mắt cũng mỏi nhừ.

Chạng vạng hôm đó, tôi từ ban biên tập trở về, mua một phần cơm ăn nhanh ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu, vừa tới bàn thu ngân tính tiền, nghe thấy một giọng nam vang lên ngay phía sau: “Cho...thêm một bao Tam Ngũ, tính cùng đi.”

Tôi kinh ngạc quay đầu... Sau đó, nhìn thấy một thanh niên không quen không biết, mặc một cái áo cộc đen cũ kĩ, trên ngực còn vẽ một bộ xương khô, một chiếc quần bò tẩy bạc phéch. Tóc cậu ta thoáng có chút dài, nhuộm màu đỏ nhạt. Bộ dáng chỉ khoảng hai mươi tuổi, trẻ tuổi tuấn lãng. Cậu ta cười tà tà thương lượng với tôi, “Sau sẽ trả lại tiền cho anh”

Tôi còn tưởng mình gặp phải một thằng bắt lương, thanh toán tiền xong liền đánh bài chuồn. cậu ta mở thuốc ra ngậm lấy một điều, thấy tôi rời đi liền đuổi theo, “Này, anh ở đâu a? Bằng không cho tôi số điện thoại cũng được a.”

“Không cần”

Nhưng cậu ta rất bướng bỉnh, không biết lấy đâu ra một cây bút, mở lòng bàn tay tôi viết chữ. Để lại số điện thoại, cùng với đó là một cái tên. Cuối cùng, cậu ta ngậm thuốc cười với tôi, “Nhớ gọi cho tôi đó”. Nói rồi lắc lư đi mất.

Tôi cúi đầu nhìn lòng bàn tay, dưới một chuỗi số điện thoại, hai chữ xiên xiên xẹo xẹo: Sở Nguyên.

Vài ngày sau tôi lại đụng phải cậu ta ở cửa hàng tiện lợi. Nghĩ cậu ta lại muốn tôi mua đồ, vội vàng mang theo đồ đặc định chạy.

Cậu ta thấy tôi, vội vàng đuổi kịp, đưa tiền giấy trả tôi, cười, “Đại thiếu gia anh cuối cùng cũng xuất hiện rồi, thế nào mà không gọi cho tôi lấy một cuộc? Hại tôi ngồi chờ ngẩn ngơ mất mấy ngày.”

Tôi cầm tiền trong tay có chút sững sờ, không nghĩ tới tiền mua một gói thuốc lá lại làm cậu ta chấp nhất đến vậy.

Tôi vừa nói cảm ơn với cậu ta, chợt nghe thấy tiếng còi từ chiếc xe thể thao cao cấp đỗ bên đường, Sở Nguyên nhìn nhìn về phía đó, nói, “Tiền trả anh, nếu không lòng không yên. Đi đây.”

Cậu xoay người một cái, chui vào trong xe. Người ngồi ghế lái mắt đeo kính râm, tóc cắt ngắn gọn gàng. Anh ta dường như liếc qua tôi một cái, sau đó nhấn ga vọt đi.

Nhìn thấy chiếc xe thể thao đen kìa, tôi mới nghĩ cậu ta hẳn là trợ lý của một vị cấp cao nào đó đi. Vừa rồi lại cho rằng cậu lại đến đòi mua chịu, trong lòng xấu hổ, thì ra là mình keo kiệt.

Lúc đó, tôi không hề biết người ngồi trong xe, đó chính là Diệp Diệu Sinh.

Nói đến thật trùng hợp, tôi ở “Nghê Sắt” gần nửa năm mới biết, thì ra con trai của Tổng biên tập tạp chí, chính là người hỏi vay tiền mình mua thuốc lá lúc trước. Nửa năm này vẫn gọi “Sở biên”, tiếng “Sở biên” này, làm người ta không thể liên tưởng đến mối quan hệ của hai người.

Không khỏi cảm thán, một đời người, mỗi việc đã làm, mỗi người đã gặp, đều là cơ duyên xảo hợp.

Từ khi biết có thêm tầng quan hệ này, tôi và Sở Nguyên ngày càng quen thuộc.

Cậu ta kém tôi một tuổi, vô cùng cởi mở, tính tình cũng không câu nệ tiểu tiết, học thiết kế phục trang, không bao lâu nữa sẽ tốt nghiệp. Tôi nghĩ thầm, thì ra là học thiết kế, khó tránh khỏi có chút khác biệt, chẳng trách lúc mới gặp lại xem cậu ta như phường du côn. Cậu ta đưa tôi một điều Tam Ngũ, tôi khoát tay “Không hút thuốc lá”. Cậu cũng không chút gượng gạo, sang sảng cười mà thu lại.

Cậu ta vẫn nói, “Chúng ta là bạn bè mười đồng tiền”, ý chỉ khi ấy cậu vay tôi mười đồng tiền đó, mua một bao thuốc lá.

Sau đó tôi chú ý thấy, mỗi lần ra ngoài với cậu ta, luôn luôn là chiếc xe thể thao màu đen kìa tới đón, giống như lần đầu tiên gặp mặt.

Cho dù là Tổng biên tập tạp chí, Sở Hưng Hoa từ trước đến nay vẫn là quy quy củ củ, một mực cần kiệm qua ngày.

Sở Nguyên và tôi đã thân quen, thấy tôi nghi hoặc, không chút kiêng kị cười nói, “Đó là bạn trai tôi, có cơ hội sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau.”, ngừng lại một chút, mới hỏi, “Anh không chấp nhận nổi sao?”

Tôi lắc đầu, “Không phải”. Sau đó nói thêm một câu, “Hai người tình cảm thật tốt.”

Sở Nguyên ngậm thuốc, biểu tình trên mặt có chút phức tạp, nhất thời tôi cũng không thể đọc rõ.

Tới mùa hè, kì thực tập của tôi cũng chấm dứt. Trong suốt quá trình thực tập tôi ở chung với trên dưới trong ban biên tập đều rất thoải mái, công việc cũng không có nửa phần sai lầm.

Sở Hưng Hoa gọi tôi tới phòng làm việc nói chuyện một lúc. Ông muốn tiếp tục giữ tôi lại ban biên tập làm biên tập viên, muốn hỏi xem ý tôi ra sao.

“Những người thực tập trong Ban biên tập trước đây, cũng có người sang các ngành khác, thị trường cũng tốt, văn phòng cũng được, ý cậu thế nào?”

“Cháu cũng chỉ biết viết lách, kiểm tra tin một chút... Thị trường mấy cái đó, chỉ sợ làm không được. Thời gian này cháu ở trong ban biên tập, cũng quen thuộc với các đồng nghiệp, nếu có thể, cháu vẫn muốn ở lại làm việc thôi.”

Hai tay ông chống trên bàn, cười nói, “Người trẻ tuổi cậu quá khiêm tốn rồi, tôi cũng đọc qua bản thảo cậu viết...Được, vậy cứ như cậu muốn, ở lại trong ban biên tập đi.”

“Cảm ơn Sở biên”

Đang muốn đứng dậy ra cửa, ông lại gọi tôi hỏi, “Nghe Tiểu Nguyên nói, hai đứa quen nhau hả?”

“.....Vâng”

“Đứa nhỏ kia rất tùy hứng, cả ngày lêu lổng bên ngoài. Nó có bạn bè như cậu tôi cũng yên tâm, phải một cậu xem chừng tên trùm gây họa đó rồi.”

Nửa câu sau nghiêm nhiên là nói giỡn, tôi nghe xong cũng thấy thú vị, “Nào có...”

Sở Hưng Hoa cười, “Đi thôi, chút nữa tôi còn có cuộc họp”

Từ phòng ông đi ra, trong đầu tôi chợt nổi lên một ý nghĩ, chuyện của Sở Nguyên, Sở Hưng Hoa có biết hay không?

Theo tác phong làm việc của Sở Hưng Hoa, sợ là khó lòng chấp nhận chuyện của con mình rồi.

Cái thành phố này thời tiết thật quái quỷ, nóng nực như cái lò luyện đan. Tôi đứng trên hành lang ban biên tập, nghe ngoài cửa riêng ve râm ran, cứ thế ngẩn người.

P.s1: Sr về sự chậm trễ, trước tết bị oanh tạc nhiều bài Kt quá >"< p.s2:="" lặn="" lợi="" có="" găng="" cho="" đúng="" ngày="" hôm="" nay.="" tiểu="" lam="" cung,="" sinh="" nhật="" vui="" vẽ="" ^~="" có="" gì="" phụ="" lục="" sẽ="" liên="" lạc="" cho="" cung="" sau~="" p.s3:="" hẹn="" gặp="" lại="" với="" đoàn="" tàu="" cuối="" cùng="" ^~="" bạn="" té="" đi="" học="" đây="" ~="" chúc="" cả="" nhà="" hạnh="" phúc~="" ngày="" lành,="" tiểu="" đỗ="" đỗ="" (đỗ="" cô="" nường="" _="" đã="" cộp="" dẫu="" kí="">

2. Chương 2

Đêm ấy, là lễ tốt nghiệp của Sở Nguyên.

Sinh viên trong khoa đều phải chuẩn bị một bộ trang phục tự thiết kế, triển lãm chúng trên sàn diễn. Sở Nguyên muốn tôi đi xem, nghĩ buổi tối tôi có một mình cũng không có việc gì, liền đồng ý.

Tối đó khi trình diễn chưa bắt đầu, quanh sân khấu trường học đã bị chen chúc chật như nêm cối. Đây đại khái là tiết mục đặc sắc hàng năm của khoa Phục trang, lễ tốt nghiệp luôn có thể thu hút rất nhiều giáo sư và học sinh đến tham quan học tập.

Tôi nhìn thấy Sở Nguyên ở cánh gà sân khấu, liền tới chào hỏi. Cậu ăn mặc thật đặc biệt, Âu phục thiết kế rất độc đáo, quần tây bó sát, giày da đen nhọn mũi, đầu đội chiếc mũ viền trắng đen.

“Thế nào?”, cậu sang sảng cười.

“Cũng là tự thiết kế sao?”

Cậu lấy thuốc lá trong túi quần ra, châm lên một điếu, “Tất nhiên rồi.”

Tôi là người ngoài nghề, xem không biết thiết kế phục trang như thế nào mới là tốt, nhưng chỉ đơn giản nhìn qua thì thấy đúng là có chỗ tinh diệu riêng. Tôi hỏi cậu ta, “Người mẫu của cậu đâu?”

Sở Nguyên ngậm thuốc cười tà, “Bí mật.” Cậu kéo tôi, nhìn quanh dưới đài, “Hey, tôi kiếm cho anh một chỗ nhé.”

Nói xong liền xếp cho tôi một vị trí gần ngay phía trước, là chỗ ngồi được phân cho tổ phục vụ của bọn họ. Thấy tôi ngồi không yên, cậu trấn an, “Không có việc gì đâu, anh cứ ngồi đi, ở đây toàn người một nhà cả. Nếu có ai hỏi, anh cứ nói tên của tôi ra là được rồi.”

Nói xong, cậu liền quay về chuẩn bị phía sau sân khấu.

Tôi nhìn lễ đường ánh đèn mờ ảo, người người qua lại không ngừng, có chút không quen quang cảnh ồn ào như vậy.

Từ nhỏ tôi thích yên tĩnh, không ưa can dự vào náo nhiệt của người khác. Không hiểu sao khi biết Sở Nguyên, cuộc sống tựa hồ bị cậu cải biến mạnh mẽ.

Không lâu sau, đèn trong sảnh đường đã tắt hết, chỉ còn hai ngọn đèn sân khấu quét lên trên đài, tiếng hoan hô vang trời bên dưới nói cho tôi biết, buổi trình diễn sắp bắt đầu.

Trong bóng tối, Sở Nguyên trở lại chỗ tôi.

“Thế nào? Tác phẩm lớn của cậu bao giờ thì trình diễn?”

Cậu ghéch chân, “Ở lâu phía sau, thôi, cũng tính là áp chót.” Trên miệng còn thoảng một chút mùi khói thuốc chưa tan hết.

Tôi không lên tiếng, im lặng nhìn những người mẫu nữ xinh đẹp đi lại trên đài. Những trang phục hoa lệ trên người họ, đều xuất phát từ tay những sinh viên tốt nghiệp trong khóa này, trong lòng thật sự rất kính nể. Không hiểu được xảo diệu trong đó, người ngoài nghề xem diễn chỉ cảm thấy thật là đẹp.

Lại một lúc lâu sau, nghe thấy người bên cạnh thấp giọng nói, “Sắp đến tôi.”

Tôi kiên nhẫn chờ, muốn tận mắt thấy thiết kế tâm đắc nhất của Sở Nguyên, đến tột cùng là hình dáng ra sao.

Không bao lâu, ánh đèn trên đài chữ T vụt sáng, một thân ảnh cao gầy lọt vào tầm mắt.

Người mẫu với mái tóc ngắn vuốt gel gọn gàng, trên người là thiết kế đặc ý của Sở Nguyên ____ áo sơ mi vải sợi điểm những lỗ tròn nhỏ mới mẻ độc đáo, nhìn xa còn tưởng trên chiếc áo trắng có in hình chấm tròn, chất vải là nửa trong suốt, cổ áo có chút cách tân khác lạ, vạt áo hơi trễ. Không chỉ thấu suốt về mặt thị giác, chất liệu vải còn giúp trang phục thêm phần phóng khoáng. Bên ngoài khoác một chiếc áo khoác Âu phục xám bạc, tay áo cuốn tới cánh tay. Phía dưới là quần Tây màu bạc phối hợp với giày da mũi tròn nhạt màu.

_____ Cậu ta cứ nhiên dùng chất liệu như vậy làm nam trang! Dưới đài một mảnh thổn thức.

Tôi nhìn người mẫu vẫn đang đi tới trên đài kia, có chút giật mình.

Một bộ trang phục màu nhạt này, mặc trên mình người mẫu nam ấy, quá mức tương xứng với thân hình và khí chất.

Chờ người đi tới đỉnh đài chữ T, tôi mới thấy rõ bộ dáng của cậu. Ánh mắt sắc bén, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, tổng thể mà nói ____ gợi cảm vô cùng. Tôi nhất thời bị khí tràng đó làm cho choáng ngợp, chỉ thấy Sở Nguyên ngồi một bên, đưa tay nâng cằm, có chút đắc ý thưởng thức màn diễn trên đài.

Có một màn kinh diễm này, trang phục sau đó dường như đều mất đi sắc thái vốn có. Về sau cũng có thiết kế cho nam, song nếu so sánh với Sở Nguyên, mức độ chênh lệch quả thực như là lòng sông với mặt biển, vô cùng rõ ràng.

Khi gần kết thúc, Sở Nguyên lại đứng dậy đi tới hậu trường, chuẩn bị nắm tay người mẫu đi qua sân khấu vào phút cuối.

Lúc tôi thấy Sở Nguyên cùng người mẫu nam kia bước ra lễ đài, nghe được chính là một tràng pháo tay rầm rộ. Âu phục trên người cậu thiết kế hoàn mỹ, cùng với trang phục của người mẫu càng tôn nhau lên, phù hợp một cách kì lạ. Trong chớp mắt đó tôi chợt cảm thấy, hai người trước mắt này thật là xứng đôi.

Sở Nguyên cười cười đứng trên đài, tháo mũ xuống kiểu thân sĩ mà xoay người xuống dưới chào hỏi.

“Giới thiệu một chút, đây là bạn của em Đỗ Nhạc Khanh, và đây là bạn trai tôi, Diệp Diệu Sinh”

Sau buổi diễn, Sở Nguyên nhất định phải mời tôi đi ăn cơm. Trong bữa ăn cậu giới thiệu với tôi người mẫu nam trên đài vừa nãy. Tôi hơi giật mình, thầm nghĩ thì ra đây chính là Diệp Diệu Sinh.

Tôi mỉm cười bắt tay cậu, “Xin chào, tôi vẫn thường nghe Sở Nguyên nhắc tới cậu.”

“Tôi cũng vậy”

Tôi nói chuyện với cậu ta vài câu, trao đổi số điện thoại, không hơn.

Tôi cúi đầu để ý thấy đôi tay cậu dài nhỏ rất đẹp, móng tay cắt tỉa gọn gàng, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ đắt tiền, rất phong cách.

Bữa cơm này, kỳ thật tôi ăn cũng không tự tại.

Từ trước tới nay tôi vẫn không có thói quen qua lại với danh môn công tử gì đó. Cũng hiểu được cuộc sống khác biệt quá lớn, không có chuyện gì có thể nói với nhau. Những công tử nhà giàu sinh ra đã ngậm thìa vàng đó, một đường quá sức bằng phẳng, nhân tình ấm lạnh của nhân gian, gian khổ chua sót của cuộc đời đều thấy quá ít. Mà dựa vào trải nghiệm qua hai mươi mấy năm của tôi, không lẽ muốn tôi thuật lại cảnh tượng khi xưa ở cô nhi viện hay sao? Cậu ta hiển nhiên là cũng không thể hiểu được.

Tôi chuyên chú ăn cơm, đôi khi cũng thấy cậu ta gấp đồ ăn cho Sở Nguyên.

Đó là lần đầu gặp mặt của tôi và Diệu Sinh.

Ấn tượng sâu sắc nhất chính là ánh mắt sắc bén của cậu, tràn ngập ngạo khí mà cũng đủ dịu dàng.

Khi đó tôi vẫn chưa biết, bọn họ quen nhau tám năm đã cãi nhau rất gay gắt, cứ hai ba ngày lại ồn ào một trận.

Cho đến một ngày, tôi ở nhà một mình, lại nhận được điện thoại của Diệu Sinh.

Tôi im lặng bắt máy, nghe được đầu bên kia là những âm thanh ầm ĩ. Hình như cậu ta uống rượu, ăn nói hàm hồ. Tôi nhẫn nại nghe hồi lâu, chỉ rõ được có một câu.

Cậu nói, “Anh biết anh sai rồi, thật sự...Sở Nguyên chúng ta quay lại từ đầu có được không, bệnh cũ của anh lại tái phát, rất khó chịu a, em tới gặp anh được chứ?”

Chỉ dựa vào câu này thôi cũng đã hiểu được đại khái vấn đề rồi.

“Diệp Diệu Sinh, này? Diệp Diệu Sinh, cậu có nghe thấy tôi nói không?”, Tôi cố gắng câu thông với cái người đầu óc đang không tỉnh táo kia, “Tôi là Đỗ Nhạc Khanh, cậu đang ở đâu thế?”

Đầu dây bên kia nức nở nuốt nghẹn, nói không ra lời.

Tôi chờ thêm một lát, lại nói, ” Tôi gác máy trước, giúp cậu gọi Sở Nguyên.”

Gọi cho Sở Nguyên, hỏi cậu ta nguyên nhân sự việc, cậu chỉ lạnh lùng đáp, “Đã chia tay rồi, tôi sẽ không tới đâu.”

“Cậu ta nói bệnh cũ phát tác, rất khó chịu. Tôi lại không rõ tình trạng của cậu ta...”

Sở Nguyên im lặng nửa ngày, mới nói một câu, ” Tôi biết rồi.”, liền treo máy.

Tôi biết Sở Nguyên sẽ tới thôi, cậu ấy vẫn luyến tiếc Diệp Diệu Sinh. Tôi đoán bọn họ chỉ là náo loạn nên mới không được tự nhiên, chờ hai bên hết giận rồi tự nhiên sẽ nói lại tình xưa, nhưng vẫn cứ không yên tâm chuyện này.

Sau đó tôi vẫn không liên lạc được với Sở Nguyên. Tôi biết cậu và Diệp Diệu Sinh giận dữ nhau, bây giờ đang nổi chút tính tình trẻ con, nhưng vẫn là có chút bất an.

Nhìn thấy Sở biên ở Tòa soạn, trong lòng tôi cũng rất hốt hoảng, chỉ e ông hỏi chuyện của Sở Nguyên. Nếu vậy, tôi thật sự không biết nên nói, hay là không nên nói mới tốt. Vì chút việc này, làm việc cũng không yên.

Lại qua một ngày, tôi sốt ruột không chịu được liền gọi điện thoại cho Diệp Diệu Sinh. Cậu ta chỉ nói mấy ngày nay bận việc công ty, không liên hệ với Sở Nguyên, còn thấp giọng nói với tôi, Sở Nguyên vẫn cố chấp muốn chia tay, nhờ tôi khuyên nhủ giúp. Tôi đáp ứng cậu ta xong, gác máy.

Ước chừng mấy ngày trôi qua, Sở Nguyên rốt cuộc cũng gọi cho tôi, hẹn tôi buổi tối ra ngoài. Biết cậu ấy nhần mấy hôm như vậy, muốn tìm người tâm sự, tôi vội vàng đồng ý.

Khi tôi đến quán Bar, Sở Nguyên đã ở đó rồi. Cả một đêm, Sở Nguyên bắt tôi bồi cậu uống rượu.

Tôi lo lắng, ” Đây là chuyện gì? Sao cậu kiên quyết phải...”

Bọn họ đã quen biết tám năm, nếu như không phải là chuyện thật lớn, sao có thể nói buông là buông dễ dàng như vậy được?

Sở Nguyên mở hộp thuốc lấy ra một điếu, bật lửa châm lên, yên lặng hút. Cậu không mở miệng, tôi cũng không tiện hỏi thêm nữa, cứ thế ngồi bên cạnh cậu.

Uống xong, cậu đau lòng, mặt mũi tèm lem nước mắt, khóc một liên dựa vào vai tôi. Tôi nghe cậu khe khẽ thì thầm, “Tim anh ấy không tốt, cà phê với rượu không thể uống nhiều, anh ấy biết rõ....còn uống thành như vậy...”, Thời điểm cậu nói đại khái là một đêm Diệp Diệu Sinh gọi nhầm cho tôi kia.

“... Tôi nói chúng tôi con mẹ nó sao lại thành như vậy chứ...”

Tôi vỗ vỗ cậu dỗ dành, Sở Nguyên vẫn cứ tựa vai tôi mà khóc.

Đây là tôi lần đầu tiên thấy Sở Nguyên khóc, lại còn khóc giống như một đứa trẻ như vậy, lòng tôi cũng thực rung động.

Chính Sở Nguyên là người không muốn buông Diệp Diệu Sinh, rồi lại nhất quyết phải chia tay.

Lúc đó tôi vẫn nhìn không ra, chỉ cảm thấy chuyện tình cảm của người khác, người ngoài nhìn vào chỉ như xem hoa trong sương mà thôi. Không ngờ rằng bản thân cư nhiên không đơn giản chỉ là một khách xem hoa.

3. Chương 3

Cậu ta quả thật là con ông cháu cha, là thiếu gia của Tập đoàn Diệp thị. Hiện nay giúp đỡ người cha Chủ tịch xử lý một chút công tác nghiệp vụ. Thì ra cậu cũng chỉ mới hai mươi ba, bằng tuổi tôi.

Những điều này, tôi đều biết được sau khi quen thuộc với Diệp Diệu Sinh.

Sau chuyện Sở Nguyên và cậu chia tay, hai người họ lại lần lượt tìm tôi uống rượu. Nghĩ đến cũng thấy thật buồn cười, tôi bị vây bên trong, cũng không biết là đứng ở cái lập trường nào.

Hôm đó ban biên tập tăng ca, khi tôi xem xong tập bản thảo cuối cùng thì đã gần mười giờ đêm.

Tôi đứng cạnh nhà ga công cộng gần tòa soạn để chờ xe, gió thu se sắt, trời thu mát mẻ khi vào đêm, lại có chút lành lạnh thẳng hoạc. Không bao lâu, một chiếc Porsche màu đen chạy qua, nhanh chóng phanh lại, thấy đằng sau không có xe nào, lại quay về dừng trước mặt tôi.

Kính xe hạ xuống, người bên trong cúi đầu, nhìn tôi đứng trên sân ga, “Chờ xe?”

Tôi ở trong gió nheo nheo mắt, gật đầu.

Diệp Diệu Sinh nghiêng người qua, mở ra cửa xe bên ghế lái phụ, “Lên đi, tôi đưa cậu một đoạn đường”

Tôi do dự, lại thấy ánh mắt cậu nhìn tôi, thực sắc bén, lại như đang nhẫn nại chờ đợi, trong khoảnh khắc đó tôi cứ nhiên sợ cậu tức giận, xoay người chui vào xe.

Mỗi lần nói chuyện, nhất định đều là lấy Sở Nguyên mà mở đầu, lần này cũng không ngoại lệ.

Cậu một bên lái xe, một bên bình thản, “Cậu ấy không muốn gặp tôi, cũng không thèm bắt điện thoại của tôi. Đại khái là duyên phận đã hết, tan liền tan đi.” Đối với sự thản nhiên của cậu, tôi có chút giật mình. Cảnh tượng Sở Nguyên gục đầu vào vai tôi khóc rống một tháng về trước còn rõ ràng trong đầu, người đàn ông này cứ nhiên đã coi như không sao cả.

Tôi không nói nữa, chỉ trầm mặc nhìn cảnh đêm vùn vụt rút lui ngoài cửa sổ.

Bụng hơi đói một chút, cho đến tận lúc nó rầm rì kêu lên, tôi mới đột nhiên ý thức được mình còn chưa ăn cơm chiều.

Tôi nhất thời thấy thật xấu hổ, Diệp Diệu Sinh cứ nhiên còn để ý tới, quay đầu liếc tôi một cái, “Chưa ăn cơm tối sao?”

Tôi chỉ có thể cười khổ, “Hôm nay bận quá, chưa kịp...”

Xe đỗ trước một cái đèn đỏ, Diệp Diệu Sinh có chút dăm chiêu nhìn về phía trước, ngón trở tay phải nhẹ nhàng gõ lên tay lái.

Đèn xanh cho đi được một đoạn, cậu đánh một cái queo, đem xe đỗ lại ven đường. Diệp Diệu Sinh đập phanh, rút chìa khóa, “Tôi cũng đói bụng rồi, đi ăn bữa khuya đi, tôi mời.”

Thật đúng là tính cách thiếu gia. Không chịu hỏi ý kiến người khác gì cả, cứ thế một mình ra quyết định.

Khi cậu đi vào một quán ăn ven đường (1), tôi còn không thể tin nổi. Cậu nhìn bước chân chần chừ của tôi, liền xoay người lại hỏi, “Quán ven đường không được sao?”

Tôi lắc đầu, đi theo cậu ngồi xuống trước một cái bàn, “Không phải, chỉ là không nghĩ tới cậu cũng sẽ tới nơi như thế này.”

Cậu ta cười, cũng không trả lời, chỉ nhìn cái thực đơn để trên mặt bàn kính, hỏi, “Cậu xem, muốn ăn gì?”

Tôi nhìn nhìn, “Mỳ đại bài đi”

Miệng cậu nhếch lên, lại hỏi, “Có ăn hành tỏi không?”, Tôi không rõ lắm ý tứ trong đó, chỉ gật đầu.

Cậu mặc quần áo cực diện, trên tay đeo đồng hồ đắt tiền, thoát nhìn không hề phù hợp với không khí đường phố của nơi này. Cậu ta dường như không để ý, cứ hiểu kì nhìn bà chủ hàng đang bận rộn.

Một lúc sau, bà chủ bê lên hai tô mỳ nóng hổi, “Mỳ đại bài tới đây.”

Bà đem một tô đến trước mặt tôi, một tô đưa cho Diệp Diệu Sinh, “Quy củ cũ, không hành không tỏi.”

Diệp Diệu Sinh ngẩng đầu cười với bà ấy, “Cảm ơn”

Tôi cúi đầu nhìn mấy cọng hành trong bát mình, nghĩ thầm thì ra ở đây cậu là khách quen.

Một bát mỳ nóng hằm hập đi xuống dạ dày, đã không còn cảm thấy lạnh.

Trở lại xe, cậu phát hiện trên xe mình có dán một tờ giấy vàng. Đưa tay bóc xuống, liền sờ sờ đầu cười khổ, “Mới có mười lăm phút thôi mà, cảnh sát đại thúc cũng thật không nể mặt.”

Tôi nhìn biểu tình không chút nề hà của cậu ta, không nhịn được nghiêng đầu nở nụ cười.

Khi xe dừng lại dưới lầu, tôi tháo dây an toàn, “Hôm nay, cảm ơn cậu.”

“A, không có việc gì, tôi còn phải cảm ơn cậu đi ăn khuya với tôi mới đúng.”

Tôi ngẩn người, tâm nói còn không biết là ai bồi ai nữa. Đưa tay định mở cửa xe, lại bị một tiếng “Đỗ Nhạc Khanh” của cậu ta giữ lại.

Cánh tay cậu gác trên lưng dựa của ghế phó lái, trong khoảnh khắc tôi quay đầu lại, liền nghiêng người hôn lên.

Trước mắt là khuôn mặt Diệp Diệu Sinh phóng đại trong bóng tối. Tôi mở to mắt, chỉ thấy hai hàng mày anh tuấn của cậu, còn có đôi mắt hơi nhắm lại, hai hàng mi thuận theo buông xuống. Cậu mút sâu một chút trên môi tôi, rồi lập tức buông ra. Ở cự ly cách nhau chỉ một cái chớp mũi thấp giọng nói, “Ngủ ngon.”

Tôi nhất thời không biết nói cái gì, chỉ là nhìn thấy trong ánh mắt cậu như một mặt hồ trải rộng, trong bóng đêm vẫn thấy nó hơi hơi gợn sóng, bình tĩnh mà thâm trầm.

Tôi nghĩ, đáng vẻ mình bỏ chạy nhất định là phi thường hoảng loạn, phi thường vội vàng.

Khi lên lầu rồi, tôi không bật đèn ngay, mà là âm thầm đi tới cửa sổ sát đất ngoài ban công nhìn cậu ta. Chiếc xe thể thao màu đen kia vẫn đứng đó, không biết là cậu đang đợi cái gì. Đợi một lát, trong vẫn còn chút hoảng hốt tôi bất giác bật đèn phòng khách lên, lập tức thấy cậu quay xe dời đi.

Vài ngày sau đó, tôi không dám tiếp điện thoại của Diệp Diệu Sinh.

Tôi cảm giác được, nếu như lúc này không hiểu được phải bảo trì khoảng cách, về sau, nhất định sẽ phát sinh chuyện không nên phát sinh.

Để sang một bên những chuyện này, tôi chỉ chuyên tâm viết bản thảo, cũng không suy nghĩ nhiều. Có đôi khi đứng ở nhà ga chờ xe, sẽ sợ hãi một chút, lo rằng mình sẽ gặp Diệu Sinh. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cứ nhiên sợ cậu ta, cũng không hiểu nổi, tôi trốn tránh như vậy, rốt cuộc là trốn cái gì.

Từ sau khi tốt nghiệp, Sở Nguyên trở nên bề bộn nhiều việc.

Vẫn vội vàng cùng nhóm bạn làm thiết kế, nói muốn sáng tạo cho mình thương hiệu và nơi làm việc riêng.

Tôi không biết cậu ấy bận là bận thật, hay là vì muốn quên đi Diệp Diệu Sinh.

Thật vất vả mới ăn cùng nhau xong được một bữa cơm chiều. Cậu không hề nói tới chuyện người kia, tôi cũng không muốn nhắc tới anh ta, đương nhiên sẽ không nói.

Sở Nguyên mang mái tóc dài cắt đi ngắn, thật là ngắn, nhưng vẫn nhuộm màu nâu đỏ. Cậu vẫn cứ cười hi hi ha ha, nhưng tôi biết trong lòng cậu vẫn còn những vết thương. Cậu mới có hai mươi hai tuổi, tám năm, con số ấy gần bằng một phần ba tuổi đời. Cậu không phải muốn thử trải tình trường, cũng không phải mang tình cảm ra đùa bỡn, lấy chân tình đi yêu, cuối cùng đổi được lại là một hồi mây khói.

Cho nên một bữa cơm này, không nói chuyện tình cảm, chỉ nói tới lý tưởng.

Sở Nguyên nói, văn phòng đã tìm được một nơi rất tốt, nhân thủ cũng đủ rồi, tháng sau sẽ sắp xếp chuyển sang. Tôi nâng cốc bia mời cậu, cậu nhẹ nhàng vui vẻ một ngụm cạn sạch. Cậu lại hỏi tình hình tôi gần đây, tôi cũng không biết phải trả lời cậu sao mới tốt, chỉ nói trong Ban biên tập làm việc rất yên ổn, cũng chẳng có lý tưởng lớn gì, mỗi ngày có thể viết bản thảo, có thể đọc bài do người khác gửi, như thế là vừa lòng rồi.

” Anh không biết ba tôi đâu, ông suốt ngày nói với tôi anh nói ít làm nhiều, bản thảo viết cũng tốt, mở miệng ngậm miệng đều là ‘Nhạc Khanh’ làm tai tôi cũng sắp mọc kén đến nơi rồi.”

Tôi buông đùa cười cười, “Bác khen quá lời thôi, khách khí quá”

Sở Nguyên vừa cười vừa bảo tôi nói chuyện quá nghiêm túc, y như một con mọt sách. Tôi cũng không phản bác, mặc cho cậu chê cười vậy.

Tôi uống chút rượu, nên trực tiếp gọi xe về nhà.

Xe chạy tới gần nhà, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhìn thấy chiếc Porsche màu đen dừng ở ven đường, tôi còn tưởng mình hoa mắt, nhìn kĩ ra thì, cái người vịn lan can ven đường gặp người nôn mửa kia, không phải Diệp Diệu Sinh còn là ai?

“Bác tài!”, Tôi vội vàng gọi lái xe một tiếng, lời vừa muốn nói ra lại thôi, lập tức đè thấp giọng sửa miệng, “..... Phía trước có cổng tiểu khu kia rồi, phiền bác quẹo vào đi.”

Trở về nhà, lập tức phi vào buồng vệ sinh tắm nước lạnh rửa mặt, xem như tỉnh táo lại một chút.

Đứng bên cửa sổ nhìn ra bóng đêm, thời gian đã không còn sớm nữa, trời đã tối đen. Khoảng đất dưới lầu trống không vắng vẻ, người nọ từng đỗ xe ở đó, tới tận khi nhìn thấy trong phòng sáng đèn, mới yên tâm mà đi.

Tôi nghĩ đến bộ dạng cậu ta vừa rồi, hình như là uống nhiều nên khó chịu, mới nôn mửa ở ven đường. Lại thêm lần trước Sở Nguyên cũng từng nói thân thể Diệp Diệu Sinh không tốt, đồ uống còn không thể dùng nhiều, trong lòng bỗng dưng thấy hoang mang, sợ cậu ta ở ven đường nhờ may có gì vạ nhất, vì thế vội vàng xô giày đi xuống lầu tìm người.

Đi tới vệ đường kia, xe còn nguyên chỗ cũ. Cậu ta thì đã quỳ rạp trên đường, mày nhú chặt.

Tôi vội vàng tới dìu cậu, một bên gọi, “Diệp Diệu Sinh, này, Diệp Diệu Sinh!”

Cậu nghe thấy tôi, đưa mắt nhìn qua, như có như không cười cười, khoe miệng vừa mở, yết hầu lại gian nan ho lên một hồi. Tôi vỗ vỗ lưng, giúp cậu thuận khí. Chờ cậu ta yên ổn rồi, lại hỏi, “Cậu không thấy khó chịu chứ? Hả?”

Cậu lắc đầu, chỉ từng tiếng gọi tên tôi.

Trời đêm gió mát, tôi cũng không lái xe. Sau khi tìm thấy chìa khóa, khóa xe cậu lại rồi, liền nâng tay đỡ cậu ta đứng lên.

Cậu ta vẫn còn gọi tôi, “Đỗ Nhạc Khanh, Đỗ Nhạc Khanh, Đỗ Nhạc Khanh...”

“Là tôi, là tôi”, Tôi để cho cậu ôm lấy mình, “Có đi được hay không?”

Tôi cứ như vậy đỡ cậu một đường, mắt không ít sức lực mới về được tới nhà.

Tôi lấy khăn mặt lạnh lau mặt cho cậu, cậu ta mới tỉnh rượu một chút, đại khái là cái gì có thể nôn đều nôn cả rồi, thoải mái hơn. Lão đạo tặc mình tới nhà vệ sinh vốc nước súc miệng.

Tôi sắp xếp tốt cho cậu rồi, mới ôm một cái đem đi ra phòng khách, không lường được lại bị bắt được.

Cậu mạnh mẽ kéo tôi xuống, lại gần hôn tôi. Tôi dùng sức đẩy cậu ta ra, “Diệp Diệu Sinh! Buông!” Cậu không hề phản ứng, thậm chí còn trở người áp tôi xuống dưới, hai tay chống sang hai bên, ánh mắt xác định nhìn tôi. Ánh mắt kia vẫn vậy, thâm thúy như mặt nước hồ, làm tôi nhìn đến không thốt lên được một lời. Cậu lại cúi thấp đầu, duyên liếm đôi môi có chút thô ráp của tôi, sau đó đầu lưỡi mềm mại linh hoạt tiến vào.

“Diệp Diệu Sinh”, Tôi xoay đầu qua một bên, tránh đi nụ hôn của anh, thở gấp quát lên, “Diệp Diệu Sinh cậu uống say, đừng náo loạn nữa!”

Cậu không để ý tới, những nụ hôn nhỏ vụn lưu luyến bên tai, xuống cổ, thậm chí xương quai xanh cũng bị liếm lộng tình sắc. Tôi nóng nảy, một quyền đánh vào bụng cậu, cậu ta đau đến kêu lên, nhưng vẫn quyết không buông tay, ánh mắt cậu giờ phút này lại tỉnh táo kỳ lạ, nhìn thẳng vào tôi, “Vì sao trốn tránh tôi?”

Cậu rừ mi, cúi đầu, ngữ khí ủy khuất. Thấy tôi thất thần, cậu ta đè nặng lời hỏi lại, “Tôi thích cậu, vì sao lại trốn tránh tôi?”

Đầu óc tôi “oanh” một tiếng nổ tung, vừa muốn mở miệng biện giải, nhưng lại bị cậu mãnh liệt chặn lại.

Trong thâm tâm dường như có một sợi dây mảnh vừa đứt đoạn, tựa hồ, không thể kháng cự cậu. Cho đến tận khi bị cậu hôn mà nổi lên phản ứng.

Tôi nhắm mắt lại, trong lòng cứ nhiên còn mĩa mai, trông mong cậu ta thanh tỉnh mà dừng lại.

Diệp Diệu Sinh, dừng tay. Không thể tiếp tục như vậy, thật sự.

Cậu cởi quần áo của tôi, một đường hôn xuống dưới. Chỉ cảm thấy ngọn lửa trong người càng đốt càng nóng, nhưng một tia lý trí còn sót lại vẫn nói với tôi, người đàn ông trước mắt không phải người tôi nên tiếp nhận.

Đối mặt với sự vuốt ve khiêu khích nhiệt tình như lửa, tôi cơ hồ hít thở không thông.

Cậu ra sức xoa nắn phía trước càng ngày càng cương của tôi, sau đó tách chân tôi ra, nghiêng thân mà tôi, duyên liếm khoang tai tôi, cúi đầu nỉ non ra tiếng, “Nhạc Khanh”

Trái tim nhảy lên điên cuồng, lý trí vốn có cũng bị phá hủy thất linh bát lạc, tôi nghe cậu ở bên tai dùng giọng điệu đậm mùi *** thì thầm, “Tôi muốn vào bên trong cậu, ...Nhạc Khanh, cho tôi.”

Ngón tay cậu di động, lật người tôi lại, lập tức áp sát từ phía sau. Tôi nhìn không thấy động tác của cậu, cảm giác sợ hãi liền quay đầu lại nhìn, bị cậu nhấn thân dịu dàng hôn lấy. Tôi chống hai tay, chỉ thấy thật gian nan, còn chưa kịp thất thần, đã cảm nhận được cậu một tác lại một tác chen vào.

Tôi nhú chặt mày kêu đau, muốn cậu dừng lại.

Cậu thả chậm tốc độ, đưa tay chiếu cổ phía trước của tôi, cậu tựa hồ cũng thật vất vả, trong lúc đầu óc nóng bừng lại nghe cậu một câu một câu dỗ dành, “...Chỉ một chút nữa thôi, ngoan, rất nhanh sẽ thoải mái.” Tôi chỉ thấy phía sau đau đến bỏng rát, siết chặt đệm giường nứt nở.

Đại khái là vì tư thế quan hệ, tiến vào rất sâu. Tôi vùi cả đầu vào gối, toàn thân run rẩy, lại vẫn bị Diệp Diệu Sinh ôm lấy gắt gao. cậu không vội động, chỉ hôn môi quẹt liếm trên lưng trên cổ, đùi non cũng bị lần lượt vuốt ve.

Chờ sau khi bị trừu sáp qua hai lần, tôi đã không nhịn được mà kêu ra tiếng.

“Diệp...Diệp Diệu Sinh.....! Không được....A..a, Diệp.....”

Cảm giác hình như có mồ hôi vã ra trên lưng, cậu ta vẫn không ngừng nghỉ, dịu dàng ban đầu trở nên vội vã, tốc độ nhanh hơn, cũng mãnh liệt hơn, lại vẫn không quên vỗ về chơi đùa phía trước của tôi, tôi bị cậu đỉnh nhập cũng sắp không khống chế nổi nữa.

Cuối cùng tôi không chịu đựng nổi bị cậu ta trước sau giáp công, run rẩy lên đến cao trào. Cậu bị siết chặt, đỉnh lộng thật mạnh mấy cái nữa rồi cũng không kiên nhẫn gì mà bắn vào bên trong tôi.

Tôi hoảng hốt một khắc, nhưng lập tức tỉnh táo lại rất nhanh. Cả người Diệp Diệu Sinh còn treo trên mình tôi, nặng nề, tôi đẩy cậu ta ra. Cậu ý thức được dời đến nằm bên người tôi, rồi lại nhẹ nhàng nắm thắt lưng tôi, hôn lên sau gáy, nỉ non, “Nhạc Khanh, Tôi thật sự thích cậu...”

Trong lòng tôi chỉ thấy vạn kiếp bất phục, và cả nỗi tuyệt vọng không tả xiết. Tôi im lặng nhắm mắt, không trả lời cậu.

Sau đó tôi đứng dậy đi WC tẩy sạch. Đi đứng cứ nhiên cảm thấy phía sau còn âm ỉ đau, loại cảm giác bị lấp đầy còn chưa tan hết thật sự quái dị.

Dưới vòi sen, tôi một lần lại một lần chà rửa thân thể mình, nỗi hổ thẹn tràn đầy tâm trí.

Cậu ta mới chia tay Sở Nguyên được một tháng, lại chỉ vừa quen tôi có ba tháng. Tám năm tình cảm, dùng thời gian không đến một tháng đã quên sạch quên sẽ, hiện giờ nói với tôi một tiếng thích này, nghiêm nhiên cũng là nói dối mà thôi. Tôi đã nhìn rõ từ lâu, vì sao còn không tỉnh táo lại chứ? Rõ ràng biết phải kéo dài khoảng cách, lại cứ nhịn không được mà muốn lại gần. Một công tử con nhà giàu có ở xã hội thượng lưu như cậu ta, thiếu gì người cho cậu ta tìm vui, tôi tính là cái gì? Tự chà đạp chính mình mà mua vui cho cậu ta sao?

Càng nghĩ càng thấy thật đáng thương.

Khi tôi ra bên ngoài, cậu ở trên giường đã ngủ rồi.

Tôi hạ mắt, lại cảm một cái chấn đến sô pha phòng khách.

Thức trắng một đêm.

Từ sáng sớm tôi đã rửa mặt ra ngoài. Rõ ràng là nhà của mình, nhưng vì sợ hãi cậu ta sớm hơn nên mới hoảng hốt bất an mà nhanh chóng rời đi. Trên bàn phòng khách, tôi để lại cho cậu một mảnh giấy nhắn, chúng ta không cần gặp lại, cậu cũng không cần tới tìm tôi.

Tám rưỡi sáng, cậu ta gọi điện thoại tới, tôi ngắt tất, không tiếp một cuộc nào. Cậu vẫn kiên trì gọi, tôi sợ ảnh hưởng tới đồng nghiệp trong ban biên tập, liền để di động về chế độ rung. Không ngờ cậu ta tiếp tục gọi như cũ. Tôi không chịu nổi loại phiền phức này, mới mang điện thoại ra hành lang nghe.

“Nhạc Khanh!” Anh vừa thấy tôi nhấc máy, vội vàng gọi.

“Cậu không cần gọi nữa.”

“Cậu giận rồi?.....Hôm qua là tôi không đúng, tôi thực xin lỗi. Tôi làm đau cậu sao?”

Nghe cậu ta nói mấy câu hoàn toàn không liên quan đến điểm quan trọng, tôi chỉ bình tĩnh đáp lại, “Chuyện hôm qua dừng ở đây đi, tôi cũng không để trong lòng.”

“Hôm nay lúc nào cậu tan tầm, tôi đến đón cậu nhé?”

Tôi thở dài một tiếng, “Diệp Diệp Sinh, chúng ta không cần gặp lại nhau.”

Nói xong một câu đó, tôi ngắt máy. Tôi trở lại bàn tiếp tục đọc tin, đôi mắt một đêm không ngủ xót xa không chịu nổi, trong một mảnh mộng lung kia, tôi cứ nhiên mong muốn gặp lại nét mặt ôn nhu của Diệp Diệp Sinh trong khoảnh khắc. Tôi rơi vào vũng bùn này từ khi nào? Chính bản thân tôi cũng không biết.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chúng tôi sẽ đi tới bước này, lại đột nhiên như vậy.

Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc đưa Diệp Diệp Sinh về nhà hôm qua, lại trùng hợp bị Sở Nguyên bắt gặp.

Cậu hẹn tôi đi uống rượu. Tôi không biết dụng ý của cậu. Ngồi hẩn hoi xuống rồi, thấy cậu nói với ta bằng giọng điệu thực nghiêm túc, lòng trầm xuống.

“Thời đại này, không phải chưa từng thấy qua người thật tốt, nhưng tôi luôn tâm niệm đã có anh ta rồi, cho nên học cách bảo trì khoảng cách với người khác, không để cho ai cơ hội, cũng không làm gì mờ ám với bất kỳ ai khác, tôi nghĩ anh ta cũng sẽ giống tôi. Không nghĩ tới, tám năm quen biết bất quá chỉ là công dã tràng, là tôi nhất sương tình nguyện mà thôi.”

Trên tay Sở Nguyên cầm thuốc lá, khói thuốc bay lên làm cậu phải hơi nheo mắt lại. Chắc là nhớ về gì đó, cho nên đôi mắt hơi hơi tối lại. Cậu rõ ràng còn rất trẻ, nhưng, tôi lại cảm nhận được trên người cậu một loại tang thương sâu sắc vô cùng.

Cậu tỉ mỉ nói lại nguyên nhân trước đây chia tay Diệp Diệp Sinh.

“Một hai năm trở lại đây, tôi đã mấy lần bắt gặp anh ta làm tình với người khác. Cá tính anh ta ngang ngược, tôi tức mình đánh anh ta, anh ta cũng không chịu thua kém. Dây dưa không ngót lâu như vậy, cũng nên kết thúc đi thôi. Đầu nói, tuổi thanh xuân tươi đẹp đã trao cho nhầm người, cuối cùng thì tôi cũng hiểu. Tám năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, bên người anh ta không hề thiếu trai trai gái gái, tôi chia tay anh ta như vậy, anh ta cũng chỉ khổ sở một trận như thế mà thôi, nhưng với tôi mà nói lại là một loại giải thoát.”

Tôi trầm mặc nhìn cậu hút xong điếu thuốc, sau đó mang đầu lọc bỏ vào gạt tàn.

Trước khi đi, cậu nói với tôi, “Tôi với anh ta tự được tan được, duyên phận hết, tôi cũng thông suốt rồi, trong lòng không còn gì khúc mắc, tôi cũng không để ý hằn lại đang quần quýt với ai, kể cả anh. Nhưng mà Nhạc Khanh, bởi vì là anh, cho nên lời này tôi phải nói. Diệp Sinh anh ta rất tự do, y như một con ngựa hoang, anh ta đã thoát cương thì không ai trói buộc nổi.”

“Nếu anh muốn ở bên anh ta, tôi không thể can thiệp vào. Nhưng tôi ngàn vạn lần không đồng ý đâu. Anh biết con người tôi rồi đó, tôi nói vậy không phải tức giận, cũng không phải đang ghen tị, mà là thật lòng. Nhạc Khanh, anh phải tin tôi.”

Tôi nhìn Sở Nguyên, hiểu được ý tứ trong lời cậu nói, cảm ơn mà gật đầu, “Tôi biết, điều cậu nói, tôi đều biết.”

4. Chương 4

Nói như vậy là cậu ấy chưa bao giờ bị người ta từ chối qua, muốn có thứ gì đó đều dễ như trở bàn tay, chưa từng thấy một thứ bản thân muốn đến thế nào cũng không chiếm được, cảm thấy không cam lòng, nên mới nhất quyết phải chinh phục. Chờ thời gian lâu dài, không có cảm giác mới mẻ nữa, cậu sẽ tự biết khó mà lui, như vậy tôi cũng không sợ mình mê muội hăm sâu. Tôi khi đó luôn nghĩ như vậy.

Nhưng Diệp Diệu Sinh lại không bỏ qua như thế.

Tôi nói với cậu rất nhiều lần, để cậu đừng có đến tìm tôi nữa, tôi không muốn gặp cậu, cậu lại vẫn cứ hàng ngày đứng dưới lầu của Nghê Sắt chờ tôi tan tầm. Tôi vừa không muốn gặp cậu, vừa sợ để Sở Hưng Hoa nhìn thấy, trong lòng lại không nỡ, vì thế mấy lần đuổi cậu đi. Dù là như vậy, chiếc Porsche đen kia mỗi ngày vẫn cứ nhìn thấy.

Sau lại có một lần, tôi thậm chí đã bực mình quá mà động thủ đánh người. Thấy khoe miệng cậu rách da, tôi bỗng nhớ Sở Nguyên từng nói cá tính cậu cứng cỏi, không chịu thiệt bao giờ. Tôi nghĩ vậy cũng rất tốt, đơn giản hai người lao vào đánh nhau một trận, thâm mặt bầm mũi về sau khỏi phải gặp lại nữa. Không hề ngờ tới cậu lau đi khoe miệng chảy máu, im lặng suy nghĩ nửa ngày, chỉ nói, “Hôm khác tôi lại tới tìm cậu.” rồi xoay người bước đi.

Cậu lại tìm tôi vào một đêm đầu đông. Khi đó tôi đang mang một gói lớn đồ đạc đi từ trong cửa hàng tiện lợi ra.

“Cậu tới đây làm cái gì?”

Đêm mùa đông rất lạnh rất lạnh, lời nói từ miệng thoát ra đều hóa thành sương trắng bay lên, cậu lại đơn bạc khoác có hai cái áo, một cái măng tô cổ rộng, bên trong là áo lông dê mỏng cổ chữ V. Cậu đưa cho tôi một cái túi to, nói, “Hôm trước tôi nhìn thấy cái khăn quàng này trong hiệu, cảm thấy nó thực thích hợp với cậu. Thời tiết lại lạnh...”

Không đợi cậu nói xong, tôi đã trực tiếp từ chối, “Tôi không cần”

Cậu có chút tự giễu cười cười, giống như đã sớm liệu được đáp án của tôi, nhưng vẫn kiên trì, “Tôi biết cậu bình thường sợ lạnh, lại không mang khăn...Nhạc Khanh, cậu nhận lấy đi.” Thấy tôi không nói gì, cậu lấy chiếc khăn trong túi ra, quàng lên cho tôi thật kín thật kỹ, cười bảo, “Ừ, rất hợp. Ấm không?”

Trên cổ được chiếc khăn quàng lông dê màu xám bao trọn, trong lòng cũng giống như bị cái gì đó gắt gao cuốn lấy.

“Diệp Diệu Sinh...”

Cậu nghe thấy tôi nói, lại giống như sợ hãi nghe tiếp đáp án mà ngắt lời, “Nhạc Khanh, lần đầu tôi gặp cậu chính là ở đây.”

Nghe xong câu đó, tôi sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại được thì ra cậu đang nói là một lần kia.

Khi ấy, Sở Nguyên cũng chờ ở cửa tiệm này, mang tiền nhét vào tay tôi. Sau đó lên xe của Diệp Diệu Sinh.

Nhớ tới Sở Nguyên, nhớ tới những lời cậu nói với tôi hôm ấy, tôi không khỏi rung động, tiếp đó, thản nhiên gỡ chiếc khăn trên cổ xuống, để vào tay cậu ta, “Diệp Diệu Sinh, những gì nên nói tôi đã nói cả rồi, cậu cũng nên hiểu rõ đi. Không hẹn gặp lại.”

Đối mặt với cái quay người kiên quyết của tôi, cậu hình như có chút kinh ngạc.

Chỉ chốc lát, tôi liền nghe được tiếng cậu từ đằng sau vang tới, “Ồ Nhạc Khanh! Tôi chính là thích cậu, không có vì mục đích gì khác, tại sao cậu cứ cố tình không tin tưởng tôi?!” , hét lớn đến lạc giọng.

Tôi cố gắng bước đi không quay đầu, trên chân lại giống như treo sức nặng ngàn cân, trong lòng chao đảo.

“Đỗ Nhạc Khanh! !”, cậu lại dùng hết khí lực mà gọi tôi thêm lần nữa, cứ nhiên mang theo cả tiếng khóc.

Khi tôi đứng lại giữa đường, quay đầu nhìn cậu, cậu đã ngồi gục xuống, ôm lấy đầu mình. Bàn tay nắm chặt chiếc khăn trắng bệch, cả người dùng sức đến run rẩy. Những người qua đường cảm thấy kì quái, đều nhìn cậu. Cậu lại không để ý ánh mắt của họ, cứ chỉ ngồi như vậy.

Tôi trở lại đến trước mặt cậu, “Diệp Diệu Sinh, cậu đứng lên.”

Cậu không đáp lời tôi, chỉ thấp giọng thương tâm, “Đỗ Nhạc Khanh..... tôi yêu cậu...tôi chỉ là yêu cậu....Tôi...”

Tôi nói không nên lời, đành phải cúi người xuống. Đưa tay muốn kéo cậu lên, vô ý chạm phải đôi tay cậu, lạnh ngắt. Tôi lấy chiếc khăn mới tinh từ trong tay cậu, một vòng lại một vòng cuốn lên đôi tay ấy, tựa như vừa rồi cậu quàng nó lên cho tôi.

Cậu ngẩng đầu nhìn tôi, giống như còn thấy không thể tin nổi, trong ánh mắt mang theo mừng vui không cách nào che giấu cùng với sợ hãi không thể đối diện. Tôi ở trong màn đêm mùa đông nhàn nhạt cười, cậu thấy, vội vội vàng vàng ôm chặt lấy tôi. Cái gì cũng không nói, chỉ ôm thôi, lo sợ tôi sẽ hối hận mà lại lần nữa quay đầu đi mất.

Cậu nói, “Nhạc Khanh, cậu đừng rời khỏi tôi.”

Tôi vùi đầu vào hõm vai cậu, khăn quàng lông dê ấm áp ấm áp.

Chúng tôi làm tình.

Cậu gắt gao ôm tôi, thời khắc tình không thể cưỡng thì thắm bên tai tôi, từng câu từng câu, “Nhạc Khanh, Nhạc Khanh.”

Tôi nhìn ngũ quan anh tuần sinh động của cậu, nhắm mắt lại hưởng thụ tấm tình dồi dào nóng bỏng mà cậu trao. Diệu Sinh, mình chưa bao giờ không tin cậu, mình chỉ là sợ rằng, sẽ không giữ nổi cậu.

Khi đó cũng sắp tới lễ mừng năm mới. Trước Tết, tôi dành ra chút thời gian rồi trở về thăm dì Lý. Mới vừa ở hàng hoa quả mua ít quả tươi thì mưa trút tầm tã.

Trên đường Diệu Sinh lái xe đưa tôi đi, tôi nói với cậu chút chuyện khi còn nhỏ. Cậu vừa lái xe, vừa cong khóe miệng nghe tôi kể chuyện xưa.

Sau khi ở bên cậu, tôi nói với cậu rất nhiều kỷ niệm những ngày thơ ấu. Trước mặt cậu, tôi không muốn giấu bất cứ bí mật nào, huống chi, tôi vốn cũng không có bí mật gì lớn cả.

Dọc đường đi, trời mưa thật sự rất to, cần gạt nước cũng không sao gạt kịp.

Diệu Sinh trước nay tính tình nóng nảy, lái xe cũng rất nhanh, có khi còn đầu đá lung tung. Trời đang mưa lớn, tôi ngồi trên ghế lái phụ cạnh cậu, trầm giọng nhắc cậu lái xe chậm chút. Cậu thật sự nghe tôi, giảm bớt tốc độ đi.

Rất nhiều thời điểm đều như vậy, những chuyện vụn vặt nhiều không đếm xuể. Cậu cẩn thận suy nghĩ rồi, sẽ hiểu được tôi lo cho cậu, hoặc cũng là vì sợ tôi tức giận, nên những việc này luôn thuận theo ý tôi. Nghĩ tới, với một thiếu gia như cậu mà nói, đây đã là một loại nhân nhượng, tôi hiểu, thực hiểu. Hai người ở bên nhau, thời thời khắc khắc có thể nhường nhịn lẫn nhau một bước, săn sóc lẫn nhau một chút, mới là bí quyết thật lâu thật dài.

Xe tới cửa thì dừng lại, Diệu Sinh tìm một chỗ thoáng, đỗ nó ở đó.

Nơi này ban đầu chỉ là một tòa nhà cũ, nhưng mấy năm trước đã trở thành một cô nhi viện nho nhỏ.

Cậu mở ô đưa tôi vào trong hành lang. Suốt cả con đường, cậu cầm ô nghiêng hết sang bên tôi, chính mình cả người ướt đầm.

Mưa to gió lớn như thế, chung quy vẫn ướt mát một bên mặt. Cậu thu ô, thấy bên mặt phải tôi đều là nước mưa, vội vàng mang giấy lau đi. Tôi chôn chân một chỗ không động, nhìn đôi giọt nước từ trên tóc cậu nhỏ xuống.

Cậu một bên lau nước mưa cho tôi, một bên ngốc ngốc cười, “Uớt như chuột lột cả rồi.” Xong xuôi còn bảo, “Được rồi, đi đi. Tôi ở trong xe chờ cậu”

Tôi đang muốn đi qua, đã nhìn thấy dì Lý ở bên kia hành lang. Lâu ngày không gặp, dì vẫn rất có tinh thần. Tuy đã ngoài năm mươi rồi, nhưng lại không thấy già chút nào cả, lúc nào cũng nguyên vẹn một nét cười tươi tắn. “Nhạc Khanh này, ngày mưa lớn như vậy, sao còn tới hả?”

Tôi cũng tươi cười gọi dì một tiếng, “Con muốn đến từ sớm cơ, nhưng mấy ngày nay bận quá.”

Diệu Sinh phía sau cũng lễ phép chào dì một tiếng, “Chào dì ạ.”

“Đến đến, đừng đứng ngoài này, đi vào trong ngồi đi.” Bên ngoài mưa to, lại thấy chúng tôi quen biết, dì Lý thân thiết mời cả Diệu Sinh vào nhà.

Dì Lý thích ăn bưởi, tôi mua cho dì một ít, còn mang thêm cả cam quýt táo mấy thứ linh tinh nữa.

Đây là lần đầu Diệu Sinh gặp dì Lý, thấy chúng tôi nói chuyện say sưa, cậu cũng không tham gia câu nào, cầm theo hoa quả tôi đem tới đi vào nhà bếp. Không lâu sau đã mang bưởi và cam lột vỏ xong xuôi ra cho chúng tôi.

Mấy ngày nay, đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi phải cảm thán: Cậu ấy luôn cẩn thận từng những việc nhỏ như vậy.

Ở bên Diệu Sinh, thời gian càng dài, sẽ phát hiện ra cậu có càng nhiều sở trường.

Mấy lần sau nữa, cậu cùng tôi đi thăm dì Lý. Dần dần, cũng quen thuộc với mấy đứa nhỏ trong viện.

Cậu thích trẻ con, có lúc tôi ngồi nói chuyện phiếm với dì Lý, cậu sẽ chơi đùa với mấy đứa nhỏ ở bên ngoài. Bọn trẻ hiền nhiên cũng thích cậu, một thời gian không tới liền thấy nhớ cậu.

Một lần, dì Lý nhìn cảnh tượng trong viện, nói, “Đứa trẻ này, tâm địa vẫn là rất tốt.” Tôi nghĩ, dì nói, đại khái là chỉ Diệu Sinh.

Từ nhỏ tôi đã coi dì là mẹ của tôi, không giấu diếm bà bất cứ điều gì, đối mặt với những chuyện trọng đại sẽ hỏi qua thái độ của dì, chuyện với Diệu Sinh cũng không ngoại lệ. Tôi nói không rõ ràng, nhưng dì đương nhiên vẫn hiểu. Dì nhìn Diệu Sinh trong sân, rồi cười nói với tôi, “Nhạc Khanh, con người lúc còn sống, quan trọng nhất là chính mình cảm thấy vui vẻ, những cái khác đều chỉ là hư ảo.” Đây là lời cảm khái chân thành của một người từng trải, tôi hiểu rõ, gật đầu.

Hôm đó, trên đường về, Diệu Sinh cứ mãi kể với tôi mấy đứa nhỏ trong viện ngây thơ thế nào đáng yêu thế nào. Tôi biết cậu vẫn luôn yêu trẻ con. Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe, tôi đột nhiên lên tiếng hỏi, “Diệu Sinh, cậu có hối tiếc không?”

Cậu nhất thời không hiểu nổi ý tôi, chỉ ôn hòa hỏi lại, “Hối tiếc cái gì cơ?”

Tôi vẫn chăm chăm nhìn cảnh bên ngoài đang lùi đi, nhàn nhạt đáp, “Không thể có con.”

Dù tôi không nhìn Diệu Sinh, cũng có thể tưởng tượng ra biểu tình kinh ngạc trên mặt cậu lúc đó. Nhưng cậu chỉ nở nụ cười, vươn một bàn tay xoa đầu tôi, “Nói cái gì vậy chứ?”

Xe đánh một khúc cua, tay cậu vẫn còn đang ở trên đầu tôi, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về xuống gáy, “Con cái, nhận nuôi cũng được mà... Kỳ thật, lúc trước tôi đã nghĩ qua, nếu cậu đồng ý, vài năm nữa chúng ta sẽ nhận con nuôi, coi như làm một việc thiện. Tôi không nói với cậu, là vì sợ cậu không thích, lại nói, đây cũng chẳng phải việc gì gấp.”

Thì ra, cậu đã tính toán cho tương lai rồi. Tôi còn tưởng rằng cậu vẫn chỉ qua ngày nào hay ngày đó thôi. Nếu như hiện tại nỗ lực sắp xếp cho ngày sau, ít nhất cũng cho thấy chúng tôi có cái để tin tưởng mà tiếp tục đi.

Nghe cậu nói vậy, tôi bỗng nhiên cảm thấy thật yên tâm. Huống hồ chính tôi từ nhỏ đã phải một mình đơn độc vật lộn đi tới, hiểu rõ hơn ai hết nỗi khổ không có nhà, “Vượt qua hai năm lại tính tiếp đi.”

Khi đó, tôi và Diệu Sinh bên nhau ba năm.

Tất cả đều bình đạm ầm ập, không có cãi nhau lớn tiếng lần nào, rất nhiều việc cũng vẫn còn chưa phát sinh.

Năm ấy, Sở Nguyên quyết tâm đi Nhật Bản phát triển. Trước khi đi, cậu mời rất nhiều bạn bè tới ăn cơm.

Cậu đã sớm biết tôi đang cùng một chỗ với Diệu Sinh.

Câu cuối trong điện thoại, Sở Nguyên nói với tôi, “Anh nhớ đưa Diệu Sinh cùng tới nhé.” Tốt xấu gì thì cũng đã quen biết lâu như vậy, không có duyên phận nhưng vẫn có tình cảm.

Tôi hiểu ý tứ đó của Sở Nguyên, đáp ứng cậu.

Khi tôi nói việc này với Diệu Sinh, cậu lại cảm thấy không ổn, “Tôi đi....được sao?”

Tôi biết cậu sợ để Sở Nguyên thấy chúng tôi như vậy, hai bên sẽ đều khó xử. Tôi cũng biết, với cá tính của Sở Nguyên, những chuyện vài năm trước cậu đã buông xuống cả rồi, nhưng vẫn cứ làm ra vẻ đứng đắn mà đùa vui nói, “Thế nào, cậu sợ gặp Sở Nguyên rồi, lửa cũ lại cháy hay sao?”

Về mặt cậu mang ý cười, cả người đã sắp tới, “Hiện giờ ngoài cậu ra, còn có ai đốt được lửa của tôi nữa đây?”

Có chút lười nhác dựa vào vai cậu, “Kỳ thật, nói thì dễ, hai người đã biết nhau nhiều năm như vậy.... Mặc kệ ngày sau tính thế nào, cậu ấy đều sớm hơn tôi những tám năm”, Nghĩ đến vẫn cứ không cam lòng, nhưng dù sao thì thời gian quá khứ vẫn luôn là không thể đuổi theo nữa.

“Cậu xem cậu xem, cậu lại nữa rồi. Nhớ rõ tám năm kia, lại không chịu nhớ tám mươi năm của chúng ta sao?”, Diệu Sinh nghe xong, tóm lấy tay tôi qua hôn hôn.

Cậu đang nói về chuyện ba năm trước đây.

Khi ấy, tôi vừa mới ở cạnh Diệu Sinh, cũng từng vô tình nói chuyện Sở Nguyên trước mặt cậu. Lúc đó cậu đã cười mà trả lời tôi, “Tám năm thì có cái gì hiếm lạ, muốn qua liền qua tám mươi năm.”

Tôi còn tưởng cậu chỉ đùa thôi, không nghĩ “tám mươi năm” của cậu ấy không phải là nói đùa, mà là từ chân tình nói ra, vẫn ghi tạc trong lòng.

Tuy rằng tôi không còn là một đứa trẻ, đã hiểu được đạo lý “thề nguyện là vô dụng”, nhưng nghe Diệu Sinh hứa hẹn như thế, trong lòng vẫn thấy thật vui vẻ.

Nếu muốn nói có cái gì của Diệu Sinh làm cho người khác phải lo lắng, thì đơn giản là cậu làm cái gì cũng chỉ theo ý mình.

Trước đây thiếu sự quản thúc, có chút thiếu gia tính tình là khó tránh khỏi, nhưng tôi sợ nhất chính là cậu bận rộn lên sẽ không để ý đến bản thân mình, ba bữa không đảm bảo.

Thời điểm hai mươi bảy tuổi, cậu thuận lợi tiếp nhận Tập đoàn Diệp thị từ tay cha mình, trở thành Chủ tịch danh phù kì thực của công ty.

Cũng bắt đầu từ đó, trên mặt báo bắt đầu có tin tức của cậu, cậu dần dần trở thành một tiêu chí cho người ta đánh giá tập đoàn, cũng là một đối tượng bị chú ý cao độ trong thương giới.

Cậu làm việc luôn khôn khéo, buộc người ta phải phục tùng, được người trong ngành chú ý cùng tán thưởng là chuyện dĩ nhiên. Sau đó, cậu so với trước kia lại càng thêm bận rộn, tôi cũng không trách cậu công việc quá nhiều, chỉ giận cậu không chịu chăm sóc bản thân cho tốt.

Cậu bị di truyền từ mẹ mình, trái tim luôn không tốt, cái này tôi đã biết từ trước khi ở bên cậu rồi. Vì thế, cà phê, đồ cồn, ba bữa bất định, mệt mỏi quá độ, thức đêm trường kì, mấy cái đó đều không được cả. Nhưng cậu một khi đã cầm đầu làm việc rồi thì hình như cái gì cũng quên sạch.

Có một lần cậu phát bệnh ở công ty, ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện.

Tôi gấp gấp lập tức chạy tới bệnh viện thăm cậu, không ngờ mẹ cậu đã ở đó.

Cha mẹ cậu cũng không biết nhiều về tôi. Tôi đứng ở cửa phòng bệnh, vẻ mặt kích động, chân tay nhất thời luống cuống. Chỉ đành lễ phép gõ cửa, “...Cháu chào bác, cháu là bạn của Diệu Sinh tên Đỗ Nhạc Khanh...đến thăm cậu ấy.”

Khi đó Diệu Sinh đã tỉnh lại nằm trên giường bệnh, nhìn thấy tôi đến, trên mặt nở một nụ cười.

Mẹ cậu nhìn thấy, nhanh chóng đứng dậy, khách khí nói, “A, ta đã nghe Diệu Sinh nhắc tới cậu. Lần này lại phiền cậu chạy tới đây, cảm ơn cậu quan tâm nó.”

“Bác nói gì vậy...”, Tôi cuống quýt tiếp lời, mở miệng rồi lại không biết câu sau phải nói thế nào nữa.

“Ta đi ra ngoài tìm ít nước hoa quả, cũng đừng nói chuyện quá lâu, Diệu Sinh mệt.”

“Cháu hiểu, bác đi thông thả.”

Nhìn mẹ cậu ra ngoài rồi, tôi mới ngồi xuống bên giường.

Còn chưa kịp mở miệng đã nghe cậu cười đùa, “Chỉ là trông thấy mẹ tôi mà thôi, sao cậu đã khẩn trương thành thế này rồi? Sau này cậu vào cửa, làm thế nào mà qua ngày đây?”

Tôi bây giờ nửa phân muốn đùa cũng không có! “Diệp Diệu Sinh!”

Cậu thoáng thu lại nụ cười, một bàn tay tái nhợt từ trong chăn vươn ra nắm lấy tay tôi, “.....Giận rồi? Trách tôi không nói với cha mẹ chuyện của chúng ta?”

Tôi thở dài trong lòng, lần nào cũng thế. Tôi giận vì cái gì, cậu luôn luôn không nói đến trọng điểm.

“Bao giờ cậu mới để lời mình nói vào tai hả?!”

Khí sắc cậu không tốt, khi cười nhìn thập phần yếu ớt, “Cậu nói cậu nói, đều nghe cậu...”

Nói dễ nghe thật. Tôi trừng cậu một cái, “Nói cậu đừng có làm việc đến quên trời quên đất, nói cậu ăn cơm cho hăng hoi, nói cậu nghỉ ngơi tử tế, mấy năm nay rồi, cậu nghe mình bao giờ?! Cậu cho là tìm cậu lợi hại lắm có phải không? Nhiều lần gây sức ép như vậy. Bao giờ cậu có thể làm cho mình ít lo lắng cho cậu một chút?!”

Tôi bên này nói nghiêm túc thật lòng như vậy, cậu còn dám vân đạm phong khinh nói giỡn, “Còn chưa lấy vào cửa, đã muốn quản tôi rồi sao?”

Tôi sắp phát hỏa đến nơi, cậu kéo lấy tay tôi, muốn ngồi dậy. Tôi vội vàng đỡ cậu, ở sau lưng kê thêm một cái gối đầu.

Diệu Sinh dựa lưng vào gối ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ phòng bệnh, “Nhạc Khanh, cậu có biết không, đêm qua tôi nằm trên chiếc giường này, bỗng nhiên nghĩ tới, nếu không có tám mươi năm để qua, vậy phải làm sao bây giờ...”

Tôi nghe cậu nói như vậy, nhất thời nghẹn lại. Một lúc sau cậu lại lên tiếng, “Từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng biết sợ chết là thế nào. Nhưng trong một khắc tâm niệm đáp ứng tám mươi năm kia, tôi bỗng nhiên thật sợ hãi, cứ nhiên ôm đầu mà khóc,” Cậu cười cười, “Đàn ông con trai lớn như vậy, thật sự là...”

“Từ trước chính mình tự cho là khoáng đạt, cái gì cũng không thèm để ý, đã lãng phí rất nhiều thời gian, cũng thương tổn rất nhiều người. Từ khi gặp được cậu, mới bắt đầu kế hoạch để thực sự sống.”

“Nhạc Khanh,” Cậu bắt lấy tay tôi, “Nếu _____ Tôi nói nếu _____ thật sự không có được tám mươi năm, mong cậu đừng trách cứ nhé, ít nhất khoảnh khắc hứa hẹn với cậu là tuyệt đối chân thành, không có nửa điểm gạt người đâu.”

Cậu nhìn hốc mắt tôi, lại cười ha hả, “Ai nha, khi không tôi lại nói năng bậy bạ Nhạc Khanh, cậu đừng..... Tôi chỉ là nghĩ, muốn sống đến tận một trăm linh ba tuổi, không biết trái tim yếu ớt này có chịu đồng ý hay không, nhưng sau này tôi nhất định sẽ đối đãi nó thật tốt thật tốt, thật sự, bởi vì nhiệm vụ của nó rất gian khổ mà, phải không?”

Tôi nói chẳng nên lời, Diệu Sinh nâng tay vuốt ve hai má tôi, lại cố gắng nghiêng người tới hôn lên đôi mắt. Giống như nước mắt chưa kịp rơi, đã bị đôi môi cậu xóa mất.

Lúc đó, tôi đoán không được kết cục của chúng tôi, cũng không biết tương lai đang đợi tôi và Diệu Sinh là như thế nào.

Đều nói, lưu không được không phải là người, mà là thời gian.

Tôi nên sớm hiểu rõ, muốn sống một cuộc sống oanh oanh liệt liệt cũng không phải là việc khó khăn, tháng năm đời người yên tĩnh an ổn, bình đạm mà qua, mới là thứ khó cầu được nhất.

5. Chương 5

Khi ở bên Diệu Sinh dường như thời gian trôi qua nhanh đến lạ kì, lúc đầu tôi chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng có thể cùng cậu bình bình thản thản mà qua nhiều năm như thế.

Vào đêm sinh nhật ba mươi mốt tuổi của tôi, Diệu Sinh bận việc ở công ty đến rạng sáng mới quay về.

Vừa vào cửa, thấy tôi nằm dài trên sofa mơ màng ngủ, cậu ngồi xuống, hôn lên trán tôi một cái, vừa mở miệng liền nói, “.....Thật xin lỗi, không cùng cậu chúc mừng cho tử tế.”

Tôi không để bụng, xoay người đứng lên, “Cái này có gì đâu mà phải bày đặt xin lỗi chứ, sinh nhật thôi mà, năm nào chẳng có. Có đói không? Mình nấu cho cậu bát mì.”

“Tôi nay ăn cái gì?”

Tôi vào bếp đun nước, “Giải quyết qua loa thôi. Ừm, mình cũng đang đói, sẽ cùng ăn với cậu.”

Diệu Sinh từ đằng sau ôm lấy tôi, “Đi, ra ngoài chờ, tôi nấu.”

Cậu còn chưa kịp thay áo sơ mi, đã đeo tạp dề chui trong bếp bắt đầu tác nghiệp.

Tôi nhìn bóng dáng cậu, cười rộ.

Diệu Sinh chần ba quả trứng trong nước sôi, gấp hai quả cho vào bát tôi, “Đại thọ tinh, ăn hai quả. Sinh nhật vui vẻ.”

Một bát mì ăn đến một giọt nước cũng không còn. Diệu Sinh cười lớn nói, “Àn, biểu hiện không tồi.”

Lúc sau nghiêng người nằm trên giường, giờ tay tính đếm, thì ra đã tám năm rồi.

Thời gian thấm thoát.

Diệu Sinh tắm giặt sạch sẽ trở lại nằm xuống bên cạnh tôi, dựa sát nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng tôi, gọi tôi một tiếng, “Nhạc Khanh.” Tôi lui lại một chút, tiến vào trong lòng cậu.

Không qua bao lâu, lại nghe người phía sau lên tiếng, “Nhạc Khanh, trước kia tôi không biết an ổn, làm sai việc gì cũng không thừa nhận, lại càng không cúi đầu giải thích cái gì.....Cảm ơn cậu khoan dung nhân nhượng tôi, nhiều năm như vậy. Nhạc Khanh, tôi yêu cậu.”

Những năm tháng bên nhau, cơ hồ đều là những ký ức vui vẻ.

Cậu biết chính mình tính tình thiếu gia, luôn cố gắng thu liễm, mọi chuyện cũng học được cách suy nghĩ cho người khác. Hiếm hoi cũng có lần cậu giận dỗi linh tinh, nhưng cậu suy nghĩ kỹ càng rồi, sẽ xuống nước ngoan ngoãn tìm tôi nhận sai, muốn tôi tha thứ.

Khi đó tôi khờ dại cho rằng, chỉ cần hai người yêu nhau, bất luận là khó khăn gian khổ gì, vẫn sẽ có thể bên nhau.

Nhưng sau đó, tôi dần dần ý thức được loại ý nghĩ này gây thơ biết chừng nào.

Ngày đó ở “Nghê Sát”, Sở Hưng Hoa gọi tôi đến phòng họp, nói có người muốn gặp tôi.

Tôi vào tới phòng họp, vừa thấy bà thì nhận ra ngay. Là mẹ của Diệu Sinh tới.

Nghĩ đến Sở Nguyên và Diệu Sinh hơn mười tuổi đã biết nhau, cha mẹ hai bên dĩ nhiên là có quen thuộc sẵn. Ngay khi nhìn thấy mẹ của Diệu Sinh, tôi đã biết được đại để ý đồ của bà, trong lòng cũng đã nghĩ được ngôn từ thỏa đáng.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi, bà ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Thì ra Diệu Sinh lúc trước đã liên tiếp hủy bỏ hai lần xem mắt, vì thế không chỉ có công ty tổn thất rất nhiều cơ hội phát triển, mà trong nhà cũng đã ảm ỉ một trận không mấy vui vẻ.

Việc này cậu không hề nhắc với tôi nửa chữ, vì sợ tôi lại tổn tâm tư, lo nghĩ lung tung.

Làm một người mẹ, nếu nói không chuyển được đứa con búng bình của mình, như vậy cũng chỉ có thể tìm tới tôi.

Bà nói, mấy năm trước đây biết chúng tôi vẫn một mực bên nhau, cũng không cản trở gì nhiều. Nhưng hiện tại Diệu Sinh gánh trên vai là trách nhiệm của cả tập đoàn Diệp thị, cũng qua tuổi nhi lập rồi, vì phát triển gia nghiệp, đương nhiên phải tìm một nhà môn đăng hộ đối để kết thông gia.

Đạo lý đó, tôi hiểu.

“Vẫn nghe người ta khen Đỗ tiên sinh có văn tài, ta trước đây đã đọc qua mấy bài, cảm thấy thực sự rất tốt. Tôi biết một người bạn, vừa hay là chủ biên của “Lạc Hà”, người đó rất hứng thú với cậu, muốn mời cậu sang làm phó chủ biên, cậu thấy sao?”

Lúc đó, “Nghê Sắt” chưa phải là tạp chí văn học tốt nhất trong ngành, mà là “Lạc Hà” đã sớm đứng vững từ lâu.

Tôi uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của bà, “Cháu không phải là đại tài gì, có thể an an ổn ổn làm việc ở “Nghê Sắt”, đều là Sở biên đã thưởng thức. Ở nơi này lâu, cũng có cảm tình, nhất thời không có tính toán rời đi. Về phần “Lạc Hà”, cho dù cháu buông tha cơ hội này, nhất định cũng sẽ có những ‘Đỗ Nhạc Khanh’ khác xuất hiện, xuất sắc hơn cháu rất nhiều. Vẫn là cảm ơn một phen ý tốt của cô.”

Cũng như là, cho dù tôi có nghe lời bà rời xa Diệu Sinh, cũng sẽ có Đỗ Nhạc Khanh thứ hai, thứ ba xuất hiện mà thôi. Tôi chỉ muốn bảo vệ yên ổn những tháng ngày hiện tại.

Người phụ nữ thông minh đương nhiên nghe hiểu ý tứ trong lời tôi nói, nói thêm một lúc, thấy hôm nay không có thêm đường bàn bạc nữa, chỉ cười nói, “Mấy năm nay, tính tình Diệu Sinh tốt hơn rất nhiều, nói vậy đều là chịu ảnh hưởng từ Đỗ tiên sinh. Tôi rất cảm ơn cậu. Về chuyện chuyển sang “Lạc Hà”, Đỗ tiên sinh còn nhiều thời gian, không ngại cứ lưu tâm đi, suy nghĩ kỹ càng rồi thì cho tôi một câu trả lời thuyết phục cũng được.”

Tôi nhận danh thiếp của bà, nhìn bà rời khỏi “Nghê Sắt”

Mùa đông năm ba mươi ba tuổi ấy, là mùa đông lạnh lẽo nhất mà tôi từng trải qua.

Áp lực trong nhà dồn lên cậu càng lúc càng lớn, Diệu Sinh mỗi lần quay về nhà mình, đều sẽ ảm ỉ với người trong nhà. Về sau, cậu rất ít trở lại thăm thân nhân.

Mẹ cậu thậm chí đã phải xuống nước, dùng thái độ khoan dung nhất mà tính toán một con đường, “Diệu Sinh, con nghe mẹ một lần đi, chuyện Trình gia lần này con ngàn vạn lần đừng có phá nữa. Sau khi kết hôn, con sống như thế nào, mẹ cũng không quản con.....Chuyện này với hai nhà đều là việc tốt, quá tam ba bận, con đừng tùy hứng, chỉ cần nhẫn một chút...”

“Không nhẫn được! Chuyện gì con cũng có thể nhẫn, chỉ riêng việc này thì không!”, Diệu Sinh giận đỏ mắt, “Cho dù con không còn bất cứ thứ gì, cũng không thể không có Nhạc Khanh!”

Cha cậu tức giận đến cổ cũng hồng lên, nâng tay cho cậu một cái tát. Ba mươi năm trời, người cha hiền từ ấy, chưa bao giờ động tay với cậu, “Nực cười! Quan hệ bừa bãi với một thằng đàn ông, mất mặt ném tới cửa rồi. Mày còn dám gân cổ lên cãi lý?”

Đại khái từ thời điểm kia, tôi đã trông rõ kết cục của chúng tôi.

Sau lại, mẹ của Diệu Sinh bị chịu kích thích mà phát bệnh tim, nhập viện, giới truyền thông đã bới móc chuyện hai nhà Trình Diệp, những tờ báo đó về sau cũng lòi cả tôi ra đăng lên.

Tôi biết, những chuyện này chỉ là thủ đoạn của tập đoàn Diệp thị. Nhưng tôi chưa bao giờ muốn làm lớn chuyện đến như vậy.

Một hồi này, Diệu Sinh phi thường mệt mỏi.

Đến một ngày, câu gọi điện thoại nói muốn gặp tôi.

Tôi trả lời, “Trên đầu còn có việc chưa làm xong. Tối nay mình tìm cậu, được chứ?”

Cậu chỉ nói, “Tôi muốn gặp cậu, chờ không được. Một phút cũng chờ không được.”

Tôi sợ cậu lại xảy ra chuyện gì, vội vàng tìm cố sớm tan ca đi tìm cậu.

Gặp được rồi, cậu nhanh chóng ôm chặt lấy tôi. Sau đó im lặng cùng kịch liệt mà hôn môi, mà đòi lấy.

Thời điểm bị tiến vào vội vã còn đau một chút, tôi không kêu lên, chính là để cho cậu làm, còn bên tai nghe cậu một lần lại một lần gọi tên tôi.

Tôi ôm lấy lưng cậu, “Diệu Sinh, Diệu Sinh, mình yêu cậu.”

Khi đó, tôi coi mỗi lần ôm ấp cùng cậu đều là cuối cùng. Để cậu lần lượt tiến vào như vậy, bất luận là thô bạo hay dịu dàng, tôi đều cảm thấy đau, rất đau.

Thời điểm cậu đi ra, tôi giữ lại tay cậu, “Từ từ....Không, không cần ra ngoài..... Cho...mình một lần nữa đi...”

Cậu cúi đầu hôn tôi, tôi chạm được đôi môi ấy, thấy mình yếu đuối muốn khóc.

Cuối cùng, cả người đầy mồ hôi nằm trong lòng cậu, “Tình hình mẹ cậu khá hơn chưa?”

“Ừm”, Cậu ôm lấy vai tôi, “Tình huống ổn định rồi, nhưng bác sĩ nói còn phải lưu lại bệnh viện theo dõi thêm.”

Tôi không biết cậu và tôi có thể tùy hứng liều lĩnh đến khi nào.

“Diệu Sinh.”

“Ừ?”

Tôi có chút rã rời, nhưng vẫn che miệng cười khê, “Chúng ta bất hiểu như vậy, sau này chết đi nghe chừng phải xuống địa ngục...”

Cậu nắm lấy tay tôi thật chặt thật chặt, sau khi im lặng thật lâu, mới hỏi, “Nhạc Khanh, cậu có hối hận không?”

Tôi lắc đầu. Cùng cậu bên nhau nhiều năm như thế, mình đã bao giờ hối hận chưa?

Tôi không nói lời nào, một hồi sau, tôi đứng dậy, lấy từ trong tủ đầu giường ra một chiếc mặt ngọc phát trước đây dì Lý tặng. Bởi vì vô cùng quý trọng, cho nên chưa từng đeo lên.

Tôi mang nó đeo lên cổ Diệu Sinh, “Là dì Lý cho mình, mình vẫn không nỡ đeo. Dì Lý nói nó mang bình an.... Thứ này có thể mang rất lâu, khi cậu không dùng nữa, cất kỹ đi là được.”

Mình muốn cậu năm năm tháng tháng, bình an, bình an.

Tôi quay về dựa trong ngực cậu, run rẩy mở miệng, “Diệu Sinh, cậu nghe mình nói.....”

“Ừ”. Cậu từ từ nhắm lại hai mắt, dựa vào đầu giường.

“Mình chỉ là nghĩ....đã sống đến từng này tuổi rồi, những đại sự đó, những quan hệ lợi hại đó, cậu hiểu rõ hơn mình rất nhiều. Từ hai mươi ba tuổi tới bây giờ ba mươi ba, mười năm này với mình chính là cả đời, mình chưa từng hối hận.... Nhưng cậu biết không, hiện thực luôn luôn không chấp nhận con người ta xa cầu nhiều như thế,” Tôi dừng lại một chút, nghe tiếng thở của cậu phía trên mình, dựa đầu vào ngực cậu, nói

tiếp, “Diệu Sinh, mình nói Nếu cậu ra quyết định, mình tuyệt đối không giữ cậu. Mà nếu như một ngày nào đó cậu muốn trở về, cho dù mưa to gió lớn đến đâu, mình vẫn sẽ chào đón cậu.”

Cậu không nói gì, tôi chỉ thấy cậu gắt gao ôm tôi, chặt đến không thở nổi.

Sau đó, chất lỏng nóng ẩm rơi xuống trên vai tôi, rơi vào trong lòng tôi, ngập đầy chua xót. Tôi kiếm tìm đôi môi cậu, một lần lại một lần hôn lên, muốn đem những giọt nước mặn chát nơi đầu môi kia xóa hết.

Tôi nuốt nghẹn nước mắt, cười trêu cậu, “Tên gốc kia, cậu mấy tuổi rồi, còn khóc nè.”

Đôi mày anh tuấn nhú chặt với nhau. Diệu Sinh trong ngày đông ấy dùng hết sức lực ôm lấy tôi, giống như muốn đem cả người tôi dung nhập vào xương tủy.

Tôi nhớ rõ khi đó cậu ấy đã nói một câu.

Cậu nói, “Nhạc Khanh, tôi yêu cậu, cũng chỉ yêu một mình cậu, không cần người khác hiểu. Tôi sẽ không kết hôn, việc mẹ tôi đến tòa soạn tìm cậu tôi đã biết, cậu không cần nói thêm nữa. Dù sao cũng là chuyện hôn nhân của tôi, mọi người đều nguyên ý, chỉ cần tôi không muốn thì vẫn không được.”

Tôi biết cậu thật lòng, mặc dù kết quả không như vậy.

Nhưng tôi biết thực tâm của cậu, như thế đã đủ rồi.

Kỳ thực tôi còn muốn nói với cậu ấy rất nhiều rất nhiều, muốn nhắc cậu ấy đừng say rượu, muốn nói cậu ấy đừng thức đêm, muốn lại đợi cậu ấy buổi tối về nhà, nấu mì cho cậu ấy.

Nhưng tất cả, đều không còn kịp rồi.

Ngày Diệu Sinh kết hôn, vừa đúng trước tết âm lịch. Vui mừng, thật đúng là vui mừng.

Tôi quàng chiếc khăn lông xám cậu tặng tôi ngày ấy, xách theo hoa quả đến thăm dì Lý.

Trước đây nhiều năm như vậy, đều là tôi với Diệu Sinh cùng đi. Không cần tôi nói ra, dì Lý đọc qua báo chí gần đây, đã hiểu tâm tư của tôi.

Có mấy đứa nhỏ thấy tôi tới đây, vui mừng chạy tới gọi. Một cô bé nhỏ xíu ngáy thơ hỏi tôi, “Diệu Sinh ca ca đâu?”

Lâu như thế rồi, mấy đứa nhóc này vẫn theo thói quen gọi “ca ca”, không muốn sửa miệng.

Tôi ngồi xổm xuống, xoa xoa tóc bé, “Diệu Sinh ca ca bận nhiều việc, vẫn còn phải đi làm a.”

“Thế mà anh ấy nói lần này sẽ chơi viết chữ Vương với em.”

Tôi cười đáp lại, “Thật vậy nha, Diệu Sinh ca ca nói chuyện không giữ lời nha? Anh đây mà tìm được nhất định sẽ phê bình cậu ta. Tí nữa anh cùng mấy đứa chơi viết chữ Vương, có được không?”

“Được, được”, Trẻ con chính là luôn luôn rất dễ dụ mà.

Tôi và dì Lý ngồi trong phòng, nhìn lũ trẻ ở ngoài chơi đùa, tôi bỏ cho dì một quả bưởi.

Dì vừa thưởng thức bưởi tươi, vừa nghe tôi nói.

Tôi bảo dì, “Lúc trước, con đem mặt ngọc kia cho cậu ấy, dì sẽ không giận chứ.”

“Ha hã, ta biết chắc chắn con sẽ cho thằng bé mà. Cũng tốt, cũng tốt...”

Người phụ nữ luống tuổi ấy nhàn nhạt cười, đưa tay gọi tôi, “Nhạc Khanh, con lại đây.” Dì kéo tôi lại như hồi còn nhỏ, tựa một người mẹ âu yếm đứa con trai nhỏ của mình, “Sau này nếu cảm thấy buồn, con cứ quay về thường xuyên, những đứa nhỏ ở đây cũng rất nhớ con.”

Tôi nhất thời cảm thấy phi thường khổ sở.

Nơi này vốn là khởi nguồn của tôi, là nơi tôi bắt đầu mọi thứ. Bây giờ trở lại đây, bắt kể chuyện đau lòng gì cũng có thể thổ lộ, có nhà để quay về dẫu sao vẫn cứ mang lại cho người ta vô hạn ấm áp.

Mà yêu, cho tới bây giờ không cần đạt nhiều kết quả, hạnh phúc hay không phải xem cả quá trình đã như thế nào.

Đạo lý này tôi đều hiểu được, cũng biết mười năm quá khứ kia mình đã may mắn ra sao. Nhưng vẫn nén không được thương tâm, bởi vì, trong tương lai của cậu sẽ không có tôi nữa.

6. Chương 6

Thời điểm thanh niên hai mươi mấy tuổi, dễ dàng vì một chuyện nhỏ mà thỏa thuê mãn nguyện, tưởng như nhanh chóng có thể đạt thành giấc mộng; cũng thật dễ dàng vì một chuyện nhỏ khác mà than trời trách đất, cảm thấy đời chẳng dung mình. Kỳ thực cũng ứng với cái đạo lý này: tuổi trẻ tính tình luôn sôi nổi, hướng hồ thời gian còn dài, chung quy cứ vòng mấy vòng, mới có thể ngộ ra đạo lý.

Khi đó nói cả đời là nói suông, là ảo tưởng, giờ đây nói cả đời lại là nói thật, là hồi ức.

Khi đó cảm thấy cả đời là quá dài, giờ đây lại thấy một đời mới ngắn làm sao.

Ban biên tập gọi điện thoại tới, mới đầu hẹn thứ tư tuần sau tới thăm. A Hân nói với họ, thứ tư không tiện, không bằng đổi ngày, vì vậy đổi sang thứ ba.

Khi A Hân thưa với tôi, tôi gật đầu đồng ý. Nó rất hiểu tâm tư của tôi.

Hiện tại đại thọ thượng thọ đều qua, chín mươi tư tuổi, người ta giống như cành khô mùa đông se sắt trên cây, lung lay sắp ngã.

Cũng như tất cả những người già, cơ thể của tôi chẳng còn tốt được bao nhiêu, tai nghe không được, trí nhớ hồ đồ, chuyện trước mắt thường không nhớ nổi, nhưng những việc xảy ra trong thời gian xa xôi lắm về trước lại vẫn còn khắc sâu.

Thời điểm nhàn hạ, cũng sẽ cầm bút làm văn, viết lại một chút quá khứ ngẫu nhiên nhớ được. Nhưng tinh thần tôi không tốt, thành ra mỗi ngày chỉ có thể viết được hơn trăm chữ mà thôi.

Tôi nhớ rõ, hai mươi một tuổi năm ấy, mới vào ban biên tập của Nghê Sát thực tập.

Tôi nhớ rõ, hai mươi ba tuổi năm ấy, cùng Diệu Sinh bên nhau.

Tôi nhớ rõ, ba mươi ba tuổi năm ấy, Diệu Sinh kết hôn với vị tiểu thư của nhà họ Trình.

Tôi nhớ rõ, ba mươi tư tuổi năm ấy, tôi nhận nuôi Tần Hân.

Tôi nhớ rõ, bốn mươi hai tuổi năm ấy, tôi trở thành Chủ biên của Nghê Sát

Tôi nhớ rõ, bốn mươi ba tuổi năm ấy, năm ấy....

“Ba, mọi người tới rồi.” Tôi nghe thấy A Hân nói chuyện bên tai, sau đó nó dấn dò cái gì thì không nghe được, đại khái chắc là bảo bọn họ, thời gian dừng lâu quá, nếu tôi mệt mỏi muốn ngủ thì phải dừng.

Tôi quay đầu lại, thấy hai người trẻ tuổi đứng sau A Hân. Họ chào tôi, cung kính gọi, “Đỗ tiên sinh, chúng cháu là ban biên tập.”

Tôi ngồi trên sôpha nhìn họ, cười cười gật đầu. Họ nhất nhất nói rõ với tôi ý đồ tới đây. Trước đó tôi đã biết họ muốn viết một quyển truyện ký về mình, tôi ngồi lặng để đôi tay phủ đầy gân xanh đặt trên sôpha, “Không đương nổi a không đương nổi...”

Năm bốn hai tuổi tiếp nhận vị trí chủ biên của Sở Hưng Hoa, mãi cho tới sáu ba tuổi về hưu, hơn hai mươi năm đó vừa đúng khoảng thời gian văn đàn hưng thịnh, tác phẩm tốt không ngừng ra đời, “Nghê Sát” làm một quyển tạp chí văn học, càng làm càng phát triển cũng vì gặp thời mà thôi, nếu nói cống hiến của tôi, thật sự là không có bao nhiêu. Nhiều lắm là khi đó viết qua mấy tác phẩm, nghe nói là cũng có người hỏi tới.

Bút ghi âm đặt một bên vẫn đang ghi lại. Nói chuyện một hồi, tôi quả thực có chút mệt mỏi, sau đó, lại hốt nhiên nghe thấy một trong hai người nhắc đến tên Diệu Sinh, tâm bỗng chốc run rẩy.

Bất luận thời gian qua bao lâu, vừa nghe cái tên Diệp Diệp Sinh này, trong lòng vẫn là ưu sầu.

Bọn họ biết chuyện của tôi và Diệp Sinh, không...phải nói là, tất cả mọi người đều biết.

Năm gần năm mươi tuổi, tôi hạ quyết tâm viết một tiểu thuyết về mình và Diệp Sinh. Tuy rằng bối cảnh câu chuyện hoàn toàn khác khi đó, nhưng nhân vật và tình tiết cơ hồ là một khuôn một dạng với chính mình.

Đây không xem là bí mật, tôi cũng không kiêng kị mang loại chuyện này ra trước công chúng. Tựa như năm đó Diệp Sinh từng nói với tôi, “Nhạc Khanh, tôi chính là yêu cậu, không sợ người ta biết.”

Năm ấy hai người trẻ tuổi đưa đến trước mắt tôi một tấm ảnh được phóng to, hỏi tôi có nhớ rõ hay không.

Tôi nheo mắt nhìn, người trên ảnh đúng là Diệp Sinh.

Không biết họ lấy tấm ảnh này ở đâu ra, tôi đăm đăm nhìn một hồi, hỏi, “Cho tôi đi.....Tấm ảnh này...có thể cho tôi không?”

Hai người họ vui vẻ đáp ứng.

Tôi nắm chặt lấy bức ảnh trên tay, cúi đầu nhìn thật kỹ người trên đó. Bọn họ nói cái gì bên tai, tôi nghe không thật rõ ràng. Tôi chỉ tự cố tự địa lẩm bầm, “Diệp Sinh, Diệp Sinh a....Dì Lý nói cậu ấy tâm địa rất tốt...”

Sợ họ không hiểu dì Lý trong lời mình, tôi lại chậm rãi kể về một ít chuyện xưa.

“Nơi đó không phải một cô nhi viện, chỉ là một ngôi nhà lớn Trẻ con chỉ có tốp năm tốp ba vậy thôi. Tôi khi đó không bướng không nghịch, chỉ là ham đọc sách một chút, dì Lý nói tính tình tôi rất tĩnh lặng”

Nói rồi lại nói, thanh âm nhỏ đi, có chút mệt mỏi.

Bọn họ liền ra ngoài, nói ngày khác lại viếng thăm.

Trước khi rời đi, một thằng bé trong ban biên tập nói, trò chuyện với tôi được lợi không ít. Còn nói trước đây có viết một thiên truyện về tôi, mới đầu gọi là “Kỳ Di”, hi vọng tôi mạnh khỏe mà sống tới trăm tuổi, về sau cảm giác không ổn, sửa thành “Nhất Sinh”

Lòng tôi thoáng vui mừng, nói nhỏ, “Lần tới mang đến tôi xem xem...”

Người trẻ tuổi khiêm tốn đáp, “Kia chỉ sợ phải múa búa qua cửa nhà sấm trước mặt Đổ lão tiên sinh rồi.”

“.....Người trẻ tuổi phải nên có chút cuồng vọng chứ.”

Cậu nở nụ cười. Tôi nghe cậu nói, “Tiên sinh giữ gìn sức khỏe, chúng cháu ngày khác lại tới.”

Đợi họ đi rồi, A Hân giúp tôi nằm lên giường ngủ một chút.

Con bé nói, buổi tối Úc Phàm sẽ đưa lũ nhỏ đến chơi, lòng thấy thật vui vẻ, đã ít lâu không gặp tụi nhỏ rồi. A Hân cùng Úc Phàm kết hôn nhiều năm như vậy, vợ chồng hòa thuận tương kính như tân. Hiện tại tôi sống quá chín mươi tuổi, cháu trai cũng đã hơn mười tuổi, tôi một người già con cháu đầy nhà, còn có gì phải bất mãn đây?

Nằm lên giường, liền an tâm mà ngủ đi.

Hình như là nằm mơ, là vài thập niên về trước.

Diệp Sinh tìm tôi, gọi tôi, “Nhạc Khanh, Nhạc Khanh.”

Khi đó cậu vừa mới kết hôn. Hôn lễ ấy tôi không tới dự, không muốn tới, cũng không dám tới.

Sau đó, cậu tìm tôi rất nhiều lần.

Mỗi lần gặp, đều làm tình.

Một mực tham luyến.

Thời gian chúng tôi ở bên nhau mà nói, thực sự quá ít. Cậu mỗi khi làm xong, nằm với tôi đến nửa đêm, liền đứng dậy rời đi. Tôi biết cậu có nhà của mình, phải trở về rồi. Có đôi khi không đành lòng thấy cậu khó xử, tôi đều giả vờ mình đang ngủ say. Mỗi lần trước khi rời đi, cậu đều theo thói quen hôn lên trán tôi một cái. Cậu ấy đi rồi, tôi thường thức trắng cả đêm.

Tôi luôn vì tình cảnh của chính mình mà cảm thấy hèn mọn cùng tự trách.

Tôi biết, người đàn ông này vẫn là Diệp Diệu Sinh kiêu ngạo mà ôn nhu, chính là, cậu đã không còn là Diệp Diệu Sinh của trước kia. Cậu không phải của tôi, cậu có nhà của mình, thậm chí, cả con cái của mình nữa.

Mà chúng tôi, không thể nào cầu thả như thế cả đời.

Khi con gái cậu được sinh ra, tôi hạ quyết tâm gặp Diệu Sinh một lần cuối cùng.

Chúng tôi kịch liệt làm tình như trước. Sau đó, cậu nằm bên cạnh tôi, cũng không khác gì khi trước.

“Diệu Sinh.”

“Ừ?”

Tôi vẫn gọi cậu ấy, “Diệu Sinh...”

Cậu giống như ngày nào đó, đem tôi ôm vào lòng, “Muốn nói gì vậy?”

“Diệu Sinh...”, Vừa nghe thanh âm ôn nhu của cậu, tôi đã nói không ra lời. Một câu cũng không nói nổi. Cho nên cứ chỉ gọi cậu như vậy, từng tiếng từng tiếng.

Ngày sau không còn cơ hội nữa, Diệp Diệu Sinh, cậu nhớ kỹ thanh âm của mình, chớ quên.

“Làm sao vậy, thế nào lại không nói?”, Cậu nghiêng đầu nhìn tôi, vẫn hoàn toàn không hay biết tính toán trong lòng tôi.

Diệu Sinh, chúng ta nên chấm dứt. Mình biết, chúng ta phải có một điểm dừng, ngay từ thời khắc cậu kết hôn mình đã biết.

“Diệu Sinh, cậu nghe mình nói...”

Cậu nhẹ nhàng cười trong bóng tối, “Tôi nghe đây, sao?”

Tôi vẫn tựa trong lòng cậu, “Qua hôm nay, chúng ta không cần gặp lại nhau.”

“Cái gì?”, Cậu bị một câu của tôi dọa sợ, vội vàng ngồi thẳng dậy.

“Cậu nghe mình nói cho hết đã,” tôi dựa vào cậu, nói tiếp, “Diệu Sinh, cậu đã làm cha rồi. Cậu phải biết rằng, thế giới này ngoại trừ tình yêu, người ta cũng còn có trách nhiệm phải đi đảm đương. Có một cô gái vừa sinh con cho cậu, tương lai các cậu mới là người một nhà, cậu có nghĩa vụ mang tới cuộc sống hạnh phúc cho họ. Cho nên chúng ta không thể tiếp tục như vậy, chúng ta...”

“Đang yên đang lành, cậu nói cái này để làm gì...”, Cậu thấp giọng hỏi, nắm lấy vai tôi mà dỗ dành.

Tôi nén xuống nỗi kích động dâng tràn, “Diệp Diệu Sinh! Chúng ta không thể tiếp tục sai lầm nữa! Cậu có gia đình, có vợ có con. Diệu Sinh, cậu quên mình đi.”

Cậu xoay người chặn tôi lại, cúi đầu hôn lên môi, giống như cầu xin mà nói, “Nhạc Khanh, chúng ta thật vất vả mới đi được tới bước này...”

Tôi nhìn ngọc phật mình tặng năm xưa vẫn đang trên cổ cậu, hốc mắt ướt đẫm, dùng sức nâng lên khuôn mặt cậu, tham lam nhìn ngũ quan anh tuấn ấy, “Mình nói chúng ta không cần gặp lại, mình nói cậu quên mình đi, cậu có nghe thấy hay không?!”

“Tôi làm sao có thể quên cậu được?!”, Cậu cũng trở nên nóng nảy, “Là ai nói với tôi: ‘Cậu quyết ý phải đi, mình tuyệt đối không giữ cậu. Nhưng nếu ngày nào đó cậu muốn trở về, dù gió lớn mưa to, mình cũng chờ đón cậu.’?”

“Diệp Diệu Sinh, cậu đã sớm không trở về được nữa rồi.”

Cậu nhìn tôi nằm dưới thân mình, sững sốt một hồi, đôi mắt đỏ lên. Đang muốn mở miệng, di động chợt vang.

Cậu ngồi dậy, lấy điện thoại từ trên tủ đầu giường. Đại khái là vợ cậu đi, cho nên mới ra ban công tiếp máy.

Tôi chết lặng nằm trên giường không nhúc nhích, mơ hồ nghe cậu nói trong điện thoại, “Ừ, cũng sắp xong. Không cần, lát nữa anh sẽ trở lại. Em đừng chờ, cứ ngủ trước đi...”

Nước mắt theo khóe mi chảy xuống, yên lặng vô thanh.

Cậu trở lại phòng, trầm mặc cầm quần áo mặc vào.

Tôi từ trên giường ngồi dậy, đi qua giúp cậu mặc quần áo lên. Tựa như vài năm trước bên nhau. Cậu đứng bất động, mặc tôi chỉnh trang. Tôi biết cậu luôn nhìn tôi, nhưng tầm mắt lại thủy chung không dám nhìn thẳng cậu.

Tôi đeo cà vạt lên cổ áo sơ mi của cậu, từng bước từng bước thắt nút tử tế, chỉnh chỉnh tề tề.

Nhìn không nổi, nhìn Diệu Sinh trước mắt, nước mắt vẫn cứ rơi.

Cậu nâng tay nhẹ nhàng xóa đi, ngón tay theo gò má dịu dàng ve vuốt, “Vì cái gì.... Nhạc Khanh... Vì cái gì chúng ta lại trở thành thế này...”

Tôi hít hít mũi, hạ mắt trả lời cậu, “Diệu Sinh, cậu cũng biết mà, không phải tất cả những người yêu nhau đều được ở bên nhau. Diệu Sinh...cậu quên mình đi, xin cậu...nghe lời mình, nếu cậu yêu mình, vậy quên mình đi.”

Cậu lại như mấy năm trước, không ngừng thấp giọng gọi tôi, như thế, như thế, “Nhạc Khanh, Nhạc Khanh”

“Để mình ôm cậu thêm một lát đi...” Tôi dựa vào vòm ngực đã quen thuộc mười năm ấy một lần cuối cùng, nước mắt tràn ra nhuộm đầm tấy trang của cậu.

Tôi bỗng nhiên thực hoài niệm trước kia, hoài niệm đôi mắt cậu sâu như nước hồ, lại ôn nhu đến thế.

Cuối cùng, tôi nhìn cậu rời đi.

Bóng dáng cao gầy cô độc càng đi càng xa, cúi người lên xe. Mãi tới lúc tôi đứng trên ban công nhìn hoài cũng không thấy chiếc Porsche đen kia nữa. Đèn đường mờ ảo cả đêm vẫn sáng, tôi ở ban công đứng tới hừng đông.

Sau đó, không phải Diệu Sinh không đi tìm tôi, chỉ là tôi không gặp cậu mà thôi.

Tôi đổi số di động, chuyển nhà, giống như muốn chặt đứt hoàn toàn với những tháng năm quá khứ. Tôi tựa hồ trở thành một người khác hẳn. Cũng không biết Diệu Sinh đã điên cuồng tìm mình như thế nào.

Có mấy lần tôi thấy tin tức liên quan tới Diệp thị trên tạp chí. Nhìn thấy khuôn mặt cậu, trong lòng bất giác vẫn đau đớn khó kham.

Tôi bắt Diệu Sinh quên đi mình, nhưng bản thân tôi, không biết phải làm thế nào mới quên được Diệu Sinh.

Nhiều năm như vậy, tôi thủy chung không buông được cậu.

Lại về sau đó, tôi có nghe một câu chuyện cổ như thế này: một phàm nhân buồn khổ hỏi một vị trụ trì đại sư, làm thế nào mới có thể buông tay? Đại sư không nói gì, chỉ đưa cho người nọ một cái chén không, rồi đem nước sôi nóng bỏng rót vào trong chén, cho đến khi nước nóng tràn ra ngoài. Người nọ bị bỏng, lập tức buông tay, cái chén theo đó rơi xuống. Đại sư cuối cùng chỉ nói, “Thấy đau, tự sẽ buông tay.”

Năm đó, tôi ba mươi tư tuổi.

Sau khi cắt đứt với Diệu Sinh, tôi nhận nuôi một đứa nhỏ từ cô nhi viện.

Bởi vì rất nhiều năm trước đây, Diệu Sinh đã muốn cùng tôi nhận nuôi một đứa con, hiện giờ, cậu đã có cốt nhục của chính mình, nên tôi quyết định một mình hoàn thành giấc mơ của hai người khi ấy.

Diệu Sinh có một cô con gái, không biết là cố ý hay vô tình, tôi cũng nhận nuôi một cô bé.

Năm ấy, con bé lên bốn tuổi, cái đầu nho nhỏ gầy teo, cũng không chơi đùa cùng đám nhỏ, mà là nhu thuận ngồi sang bên cạnh. Đột nhiên tôi cảm thấy nó thật sự rất giống mình khi trước. Tôi hỏi tên con bé, nó trừng mắt nhìn tôi một hồi, đáp hai chữ: Tần Hân.

Tôi mang con bé về nhà.

A Hân từ nhỏ tới lớn đều ngoan ngoãn hiểu chuyện, căn bản không cần tôi quan tâm cái gì.

Tôi nghĩ rằng theo ngày tháng đang trôi qua, tất cả tình cảm dây dưa chân thiết cùng với đau xót trong lòng rồi cũng sẽ tan hết.

Nhưng mùa hè một năm kia, khi tôi đưa theo A Hân ngoan hiền từ một chuyến du lịch nước ngoài trở về, khi tôi tự thôi miên rằng chính mình đã quên Diệu Sinh, lại muộn màng biết được cái tin tức mà bản thân không thể nào tin tưởng:

Chủ tịch tập đoàn Diệp thị đột phát bệnh tim qua đời, hưởng dương bốn mươi ba tuổi.

Khi ấy chúng tôi không liên lạc đã nhiều năm, biết tin cậu mất cũng đã muộn mất tầm một tháng rồi.

Tất cả tất cả, đều nhắc nhở tôi thật rõ ràng thật rõ ràng, người tên Diệp Diệu Sinh ấy đã đi rồi.

Tôi bỏ lỡ hôn nhân của cậu, bỏ lỡ hạnh phúc của cậu, ngay cả lần gặp cuối cùng và ngày hạ táng cậu, đã bỏ lỡ hết thảy rồi.

Tưởng tượng đến cậu đã không còn, cũng sẽ không biết lúc này tôi khổ sở cùng hối hận, liền cảm thấy hai chân mềm nhũn, khí lực phút chốc không còn. Tôi quỳ rạp trên mặt đất, nhịn không được bùm mặt thất thanh khóc rống.

Diệu Sinh Diệu Sinh

Chúng ta sao lại đi tới bước đường này?

Tôi nhớ đôi mắt Diệu Sinh thân thiết ôn nhu, nhớ cậu thích ăn mì chiêu bài không hành không tỏi của quán ven đường, nhớ tiếng cậu một lần lại một lần gọi lên tên tôi; nhớ cậu quàng chiếc khăn ấm áp lên cổ tôi trong đêm mùa đông, nhớ cậu chơi đùa cùng bọn trẻ ở nhà dì Lý, nhớ cậu nửa đêm về nhà nấu mì cho tôi còn đem hai quả trứng chần đưa vào trong bát tôi, nhớ cậu nâng tay xóa đi nước mắt cho tôi hỏi tôi có từng hối hận, nhớ cậu đeo ngọc phật tôi tặng trong đêm đông mười năm trước dùng sức ôm siết tôi, nhớ cậu nói với tôi, cậu có thể không có bất cứ thứ gì, nhưng không thể không có tôi.

Diệu Sinh, cậu sao lại đi trước, nhẫn tâm như vậy ?

Suốt mấy năm nay, tôi chưa từng gặp lại cậu. Vẫn tưởng rằng cắt đứt liên hệ chính là cắt đứt tình cảm trong lòng, nhưng không ngờ lại không như nguyện. Khi đó tuy rằng không gặp nhau, nhưng tôi biết cậu vẫn đang tồn tại ở một nơi xa xôi nào mà tôi không thấy kia, cho nên tôi cũng sẽ sống.

Nhưng là hiện giờ, Diệu Sinh đi rồi, tôi bỗng dưng tìm không được ý nghĩa sống của mình nữa.

Mà cậu lưu lại trong ký ức tôi, thủy chung chỉ có bóng dáng xoay người bước đi vào cái đêm một năm kia, gây guộc như vậy, cô đơn như vậy.

Tôi từng một mình đứng lặng ở sân ga trước cổng Nghê Sát, hốt nhiên ảo giác Diệu Sinh đi trên chiếc Porsche màu đen tới đón mình, cậu sẽ đứng trước mặt tôi, mở cửa xe cho tôi lên, sau đó đưa tôi đi ăn mì chiêu bài.

Nghĩ đến những điều đó, tôi liền không khống chế được ngồi gục xuống sân ga khóc nức.

Những ngày tháng ấy, tôi hằng đêm nằm mơ.

Trong mộng luôn gặp Diệu Sinh, nghe cậu gọi một tiếng “Nhạc Khanh Nhạc Khanh”, sinh động như thế, chân thực như thế. Tôi tỉnh giấc còn cảm giác cậu vẫn đang bên mình, tưởng như quanh người còn vương hơi ấm của cậu, đưa tay kiểm tìm, lại chỉ bắt được khoảng không.

Nhớ lại năm xưa trước khi rời đi, câu cuối cùng cậu nói với tôi là hai tiếng “Nhạc Khanh Nhạc Khanh”, cho nên mỗi khi bị bóng đè, cũng vẫn nghe thấy hai tiếng ấy, lầm tưởng cậu còn bên cạnh.

Đều nói, trong mộng nhìn thấy ai, tỉnh lại nên đi gặp người đó, cuộc sống chính là giản đơn như vậy thôi. Tôi vẫn nghĩ rằng bất luận trước mắt có đông đúc bao nhiêu, tôi vẫn có thể liếc mắt một cái liền tìm được bóng dáng cậu giữa biển người mờ mịt.

Nhưng mà Diệu Sinh, bây giờ cậu đang ở nơi nào?

Tôi rút cuộc hối hận, hối hận rồi, hối hận vì cái gì trước lúc cậu ra đi một khắc kia, không đưa tay ôm lấy.

“Ba ngủ có được không?” A Hân vừa kéo lại vạt áo cho tôi, vừa lên tiếng hỏi, “Nửa đêm nghe ba ho khan mấy tiếng, có phải vì hôm qua phỏng vẫn bị mệt hay không?”

Tôi giống như chưa lấy lại được tinh thần, hơi hơi lắc đầu, không nói gì.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ A Hân giúp tôi ra khỏi nhà. Xe lăn này là cháu ngoại mua, bình thường ở nhà không dùng tới, xuất môn liền lấy ra, để tôi thoải mái một chút.

Xe đã vào tới cửa, Úc Phàm xuống xe phụ A Hân đưa tôi.

Từ đây tới phần mộ kia đại khái phải mất nửa giờ.

Mỗi năm vào ngày hôm nay, đều sẽ đi trên con đường này đến thăm cậu ấy, mưa to gió lớn cũng không thay đổi.

A Hân thay tôi đặt xuống trước mộ một bó hoa.

Tôi cứ lẳng lặng ngồi trước cậu như vậy, nhìn tấm ảnh đen gắn trên mộ bia.

Úc Phàm mang theo con cái đứng phía xa xa chờ tôi.

Có đôi khi tôi sẽ lên tiếng, chuyện trò với cậu, có lẽ là do tuổi già đi.

Mỗi lần đều thế, câu đầu tiên tôi nói luôn là, “Diệu Sinh, mình đến thăm cậu...” cũng rất nhiều thời điểm, chỉ là gọi cậu “Diệu Sinh Diệu Sinh”, giống như khi xưa cậu gọi tôi, một lần lại một lần.

Những khi viếng mộ, khó tránh khỏi gặp gỡ người của Diệp gia.

Hôm nay cũng thế, tôi gặp con gái của Diệu Sinh. Con bé nhận ra tôi, cũng rất kính trọng tôi, vài lần trước mộ Diệu Sinh gặp tôi, luôn cung kính chào một tiếng Đỗ lão tiên sin hảo. Tôi còn nhớ rõ cô bé ấy trước đây rất giống Diệu Sinh, nhất là ánh mắt.

Thời gian chuyển đi, bây giờ người vợ của Diệu Sinh đã không còn. Dì Lý, Sở Nguyên, những người từng bên cạnh tôi cũng lần lượt qua đời.

Tôi không biết mấy mươi năm trước, khi Diệu Sinh ra đi có tiếc nuối hay không, có không buông xuống được hay không.

Tôi nghĩ, nhất định là có đi. Bởi vì đã nói sẽ cùng tôi sống tới đầu bạc, mà cậu lại nuốt lời.

Tôi lẳng lặng ngồi trên xe lăn, bên tai chỉ toàn tiếng gió. Tôi nhìn Diệu Sinh trên mộ bia, chậm rãi lên tiếng, “Diệu Sinh, cậu đi quá sớm, mà mình lại sống lâu như vậy. Dương thọ này, đại khái là cậu để cho mình nhỉ. Cho nên hạnh phúc mấy năm nay, cũng là mình thay cậu hưởng trọn.”

Cậu như một loại vết xăm, khảm sâu trong da thịt, khắc cốt minh tâm, nhiều năm như vậy.

Nhưng mình không hối hận, nhiều năm như thế trôi qua, cho tới bây giờ, vẫn không.

7. Chương 7: Vĩ Thanh

Ban biên tập muốn làm một truyện ký về chủ biên tiền nhiệm của Nghê Sát – Đỗ lão tiên sinh, để kỉ niệm một trăm năm thành lập tạp chí.

Đỗ Lão tiên sinh là một trong những Chủ biên tiêu biểu nhất, giờ đã chín mươi tư tuổi.

Bị giao nhiệm vụ đi phỏng vấn một nhân vật như vậy, trong lòng thật bất an. Tuy rằng bản thân đã hiểu biết Đỗ lão tiên sinh không phải ít, nhưng trước khi đi vẫn phải mất không ít khí lực, làm đủ công khóa.

Trong tất cả những lời đồn về Đỗ lão tiên sinh, nếu nói có một tin gây nhiều chú ý nhất, thì chính là ông cả đời không lập gia đình. Mà đối với chuyện này tất cả các phiên bản đều nhất trí một điều: Ông một mực yêu người đàn ông tên Diệp Diệu Sinh.

Ban biên tập đầu tiên liên lạc được với con gái nuôi của ông là nữ sĩ Tần Hân. Sau khi bày tỏ ý kiến, Tần nữ sĩ cho chúng tôi biết, Đỗ lão tiên sinh mấy năm gần đây sức khỏe không tốt, thính lực suy giảm, nói chuyện lâu một hồi sẽ mệt mỏi muốn ngủ.

Nhưng ông lại là nhân vật chính của truyện ký lần này, nên cho dù thế nào cũng muốn tranh thủ gặp mặt nói chuyện một lát.

Nguyên bản kế hoạch là vào thứ tư, nhưng Tần nữ sĩ nói thứ tư Đỗ lão tiên sinh đã bận việc khác, không tiện tiếp đón, nên đổi thành thứ ba.

Trước khi đến thăm Đỗ lão, tôi có viết một truyện liên quan đến ông, đầu tiên đặt tên là “Kỳ di”, hy vọng ông khỏe mạnh sống tới trăm tuổi; về sau cảm thấy không ổn lắm, thế là sửa thành “Nhất Sinh”. Vì viết ra chẳng mấy hài lòng, nên tôi không dám mang tới cho ông xem.

Tôi cùng một đồng nghiệp trong ban biên tập được Tần nữ sĩ đưa vào phòng Đỗ lão.

Lúc chúng tôi vào, Đỗ lão đang ngồi trên ghế mềm, hai tay vịn trên thành ghế, mu bàn tay gầy trơ xương nổi đầy gân xanh. Nhưng dưới chân ông là chiếc ghế thấp, nhìn qua lại thấy vẻ nhàn dật.

“Ba, mọi người tới rồi.” Đỗ lão tiên sinh nghe thấy, quay ra nhìn sang chúng tôi.

Tần nữ sĩ dốc lòng dặn dò, ông cụ tình thần không tốt, nếu thấy mệt mỏi, phải dừng lại, đi ra thì gọi bà một tiếng.

Chúng tôi gật đầu nhận lời.

“Đỗ tiên sinh, chúng cháu là ban biên tập”, sau khi ngồi xuống cạnh Đỗ lão, đồng nghiệp nói đơn giản ý đồ tới đây. Nhân cơ hội đó, tôi nhìn quanh bốn phía, ngắm nghía phòng ở của Đỗ lão. Căn phòng bài trí rất đơn giản, phần lớn là giá sách, bàn giấy, trên tường trừ bỏ một mặt còn lại treo mấy bức thư họa.

Chúng tôi ghé vào tai ông hỏi chuyện cũ của “Nghê Sắt”, nghe tiếng ông rất nhỏ, tôi lại đưa bút ghi âm tới gần một chút.

Ông cụ ngồi trên sofa mềm, yếu ớt kể lại quá khứ. Có đôi khi hỏi ông chút chuyện, ông cũng không thể nghe rõ hoàn toàn, phải ghé sát bên tai nhắc lại vài lần, ông mới không nhanh không chậm đáp lại.

Đỗ lão thực sự rất khiêm tốn. Nói đến việc chính mình một tay đưa “Nghê Sắt” tới tột đỉnh vinh quang, lại cho là may mắn gặp thời, mang toàn bộ công tích trao cho thời đại mà ông gọi là “văn đàn thịnh thế”. Nói tới viết văn, ông cũng chỉ lắc lắc đầu, “Văn chương của tôi...đều là tùy tiện cầm bút viết ra, được người đương thời ưa ái mà thôi.”

Khi đó, Đỗ lão im lặng hồi lâu, tôi tưởng rằng ông mệt mỏi, vấn đề muốn hỏi tiếp đành thôi.

Không ngờ mới nhắc qua đến Diệp Diệu Sinh, ông cụ tựa hồ lại đề lên tinh thần.

Ông đưa đôi mắt tang thương nhìn ra bầu trời bên ngoài, không biết suy nghĩ điều gì.

Tôi lấy tấm ảnh chụp Diệp Diệu Sinh, đưa tới bên tay ông, hỏi, “Người còn nhớ rõ không?”

Ông cụ hiển nhiên là nhận ra. Ông nhìn tấm ảnh một hồi, gắt gao nắm lấy trong tay. Giống như khi trước chưa từng thấy qua, nên mới im lặng nhìn thật chăm chú, sau đó ngẩng đầu tựa như đứa trẻ cầu tình nói, “Cho tôi...tấm ảnh này...có thể cho tôi không?”

Tôi bị ngữ khí cầu xin này của ông làm hoảng sợ, lập tức đồng ý.

Cụ già cười rộ lên như tìm được báu vật, vuốt ve tấm ảnh, nói với tôi, “Thật cảm ơn.”

Lúc này tôi mới cảm thấy, người ta nói Đỗ lão trọng tình, đây cũng không phải là lời vô căn cứ.

Đồng nghiệp thấy Đỗ lão vui vẻ như thế, mượn cơ hội hỏi về một quyển sách ông viết trước kia, có phải là chuyện thật của ông và Diệp Diệu Sinh không, ông cụ dường như không nghe thấy, chỉ nhìn bức ảnh thì thào, “Diệu Sinh, Diệu Sinh a...Dì Lý nói cậu ấy tâm địa rất tốt...” Chúng tôi biết dì Lý, nhưng Đỗ lão sợ chúng tôi không rõ, liền tỉ mỉ nói lại một đoạn chuyện cũ.

Ước chừng tại nói nhiều, giọng nói của Đỗ lão dần dần nhỏ xuống, mí mắt cũng từ từ khép lại. Thấy ông đã mệt, chúng tôi liền lui ra ngoài. Tới cửa, nói với Tần nữ sĩ ngày khác lại tới thăm.

Trước khi đi, tôi còn cố ý hỏi thăm Đỗ lão một chút.

Tôi nói mình có viết một tác phẩm, Đỗ lão mang theo chút mệt mỏi, nhưng vẫn bảo tôi lần sau mang tới cho ông xem.

Lòng tôi có chút kinh hỉ, lại thêm một phần kích động, chỉ dám nói, ““Kia chỉ sợ phải ở trước mặt Đỗ lão tiên sinh múa búa trước của Lỗ Ban rồi.” Đỗ lão khẽ cười, “Người trẻ tuổi, phải nên có chút cuồng vọng chứ.”

Từ hôm đó trở về, tôi mang rất nhiều bài viết của Đỗ lão ra đọc thêm một lần, cũng lật lại rất nhiều tư liệu. Trong đầu đột nhiên phát hiện một chuyện, ngày đó mang ngày hẹn đổi từ thứ tư đổ sang thứ ba, hẳn là Đỗ lão hôm ấy phải đi viếng mộ Diệp Diệu Sinh a.

Tôi đã sớm nghe có một tin đồn như vậy: Thời điểm Diệp Diệu Sinh qua đời, trong tay nắm chặt một cái mặt vòng ngọc phật, nghe nói đó là tín vật Đỗ Nhạc Khanh tặng cho ông ấy, nguyện ông bình an. Mà sau khi Diệp Diệu Sinh ra đi, Đỗ Nhạc Khanh vô cùng đau buồn, hàng năm cứ ngày giỗ và tiết thanh minh đều tới mộ phần viếng ông ấy, một lần cũng không thiếu. Cảm tình sâu nặng tới mức nào, đều có thể thấy được.

Có lẽ ngày thứ tư kia, là ngày giỗ của Diệp Diệu Sinh.

Ngoài ra, tôi còn đem “Nhất Sinh” sửa chữa lại nhiều phần, đưa thêm một chút cảm tưởng trong lần phỏng vấn đầu tiên vào nữa.

Đến thăm Đỗ lão lần nữa đã là một khoảng thời gian dài sau đó.

Lúc này, Đỗ lão vừa thấy chúng tôi đã nhận ra ngay, còn chủ động chào hỏi, gọi chúng tôi là đám nhóc con.

Lần ấy, Đỗ lão nói rất nhiều về kỉ niệm với Diệp Diệu Sinh.

Mấy thập niên về trước, không ngờ cụ đều nhớ rõ, run rẩy mà lên tiếng, “Cậu nếu đã hạ quyết tâm phải đi, mình tuyệt đối không giữ chân cậu. Nhưng nếu ngày nào đó cậu muốn trở về, thì cho dù gió lớn mưa to, mình cũng chờ đón cậu...”

“Cậu ấy rất thích gọi tên tôi, không biết là vì cái gì, chỉ là gọi tôi như vậy, Nhạc Khanh, Nhạc Khanh...”

“Cậu ấy trời sinh tuần lã, bộ dáng rất được, huống hồ lại là thiếu gia nhà người ta, cho nên ai cũng thích cậu ấy....Ai nha, tôi quên nói cho các cậu về Sở Nguyên, bạn bè mười đồng tiền, là bạn bè mười đồng tiền...Cậu ấy rất láu lỉnh, cá tính linh hoạt hơn tôi nhiều, tôi quen biết Diệu Sinh, cũng là do cậu ấy giới thiệu...Lại nói, từ khi cậu ấy ra nước ngoài, chúng tôi rất ít liên lạc với nhau...”

Nghe tới Sở nguyên, chúng tôi cũng rất quen thuộc.

Bởi vì ông là con trai của Sở Hưng Hoa, cũng từng là người yêu của Diệp Diệu Sinh.

Tuy rằng ba người họ khi đó không có gút mắc, nhưng Đỗ Nhạc Khanh và Diệp Diệu Sinh quen biết nhau, dù sao cũng là nhờ Sở Nguyên giới thiệu. Mà khi đó, Sở Nguyên vẫn là người yêu của Diệp Diệu Sinh.

Nghĩ đến cũng thật buồn cười, tình cảm thế nhân chính là phức tạp như thế, khó mà phân rõ.

Sau khi Diệp Diệu Sinh chia tay Sở Nguyên, lập tức ở bên Đỗ Nhạc Khanh. Bọn họ bên nhau mười năm, từ hai mươi ba tuổi đến ba mươi ba tuổi, đậm nhạt bình yên, hạnh phúc phúc. Nhưng năm ba mươi ba tuổi, Diệp Diệu Sinh bị ép kết hôn với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Trình thị, mà Đỗ Nhạc Khanh nghiễm nhiên trở thành vật hi sinh trong cuộc hôn nhân này.

Ông chuyển nhà, đổi số điện thoại, muốn cắt đứt hoàn toàn với quá khứ. Diệp Diệu Sinh dốc hết toàn lực tìm kiếm ông ấy, ở tòa soạn không thấy, ở dưới lầu nhà ông chờ mấy đêm liền, căn phòng dày đặc bóng tối.

Đỗ lão nói về những chuyện ở thật sâu trong ký ức, có vẻ thương tâm đến tận cùng, “Diệu Sinh, Diệu Sinh....Khi cậu ấy ra đi, tôi không ở bên cạnh, cậu ấy chắc chắn là cô đơn không chịu nổi...Tôi bỏ lỡ...hết thấy đều bỏ lỡ rồi...”

Thế gian này, có nhiều lắm những kẻ yêu nhau rồi cuộc mỗi người một ngã, cũng nhiều lắm những người rõ ràng yêu đến tận tâm khắc cốt, lại chẳng thể nắm tay tới lúc bạc đầu.

Sự chân thành của Đỗ lão, làm tôi xúc động thật sâu.

Cuối cùng, ông hỏi tôi có mang thiên truyện mình viết đến không, bảo tôi đọc cho ông nghe.

Tôi đọc.

Ông yên lặng lắng nghe. Nghe xong chỉ nói, “Người trẻ tuổi đánh giá tôi quá cao rồi...”

Tôi cười cười muốn đáp lời, lại nghe Đỗ lão thì thào, “Tôi là một lão già sắp hỏng mà thôi.... tôi a, tôi...”, Tôi nghe không rõ lời ông nói.

Đó là một đoạn hồi ức trong cái buổi phỏng vấn vào cái năm Đỗ lão chín mươi tư tuổi ấy.

Đối với ông ấy, tôi vô cùng kính trọng.

Một năm sau, truyện ký về Đỗ lão rồi cuộc được xuất bản. Nhất thời rất nhiều người mộ danh mua về, đọc xong đều đều đánh giá ông rất cao.

Tôi cũng nhờ cơ hội sách được xuất bản, lại tới thăm Đỗ lão, mang theo một quyển sách tặng cho ông ấy.

Rất nhiều năm sau, tôi đột nhiên nghe TV đưa tin Đỗ lão qua đời, cảm thấy vô cùng buồn bã. Nhưng mà tính ra, Đỗ lão ra đi, hưởng thọ một trăm linh ba tuổi, lại càng cảm khái.

Quãng thời gian gần trăm tuổi, thân thể ông đã rất kém rồi, từng vì viêm phổi mà nhập viện mấy lần. Nhưng mà, mỗi lần đều qua khỏi như kì tích, lại càng như thế, đang chờ đợi một điều gì đó.

Mỗi một con số, giống như đều có mục tiêu định mệnh của nó.

Một trăm linh ba tuổi, vừa tròn ước định tám mươi năm của ông với Diệp Diệu Sinh. Thì ra, Đỗ lão vẫn giữ y lời hứa ấy, gắng gượng tới năm thứ tám mươi của hai người.

Mà Diệp Diệu Sinh khi qua đời là bốn mươi ba tuổi, sớm hơn Đỗ lão sáu mươi năm. Vẫn nói sáu mươi năm là một vòng luân hồi, bọn họ một người ở đầu, một người ở cuối, nếu thực như vậy, tôi tin tưởng kiếp sau họ nhất định sẽ gặp lại thêm một lần nữa.

Đỗ lão ra đi thực an tường, bởi vì không còn điều gì tiếc nuối, mới có thể thản nhiên rời đi.

Ông ấy nhất định sẽ có cơ hội nói với Diệp Diệu Sinh, những lời chưa kịp nói.

—————Toàn văn hoàn—————

8. Chương 8: Lời Bạt Của Tác Giả Và Đôi Dòng Tâm Sự Của Editor

Đầu tiên cảm ơn các bạn đã đọc hết toàn văn, tới tận phần cuối cùng này.

Không biết sau khi đọc đoạn thiên này, các bạn sẽ có cảm tưởng gì không.

Thứ nhất là cố sự này, cốt truyện thực ra có từ lâu rồi, nhưng chưa có cơ hội, cũng không có thời gian để viết.

Trước câu chuyện ấy, tôi tuyệt đối không tin tưởng, một nam nhân có thể yêu một ai đó cả đời, mặc dù chính mình tuổi già cô độc.

Nhưng mà, tháng sáu năm nay, tôi đọc lại chuyện xưa của Kim Nhạc Lâm tiên sinh cùng Lâm Huy Nhân tiểu thư, phi thường chấn động. Suy nghĩ ban đầu, vì bị Kim Nhạc Lâm tiên sinh đánh động thật sâu, đã thay đổi.

Kim Nhạc Lâm cả đời yêu Lâm Huy Nhân, vì bà một đời không lập gia đình.

Vào năm Kim tiên sinh tám mươi tám tuổi, có người muốn vì Lâm Huy Nhân soạn một quyển văn tập, nên tới phỏng vấn ông. Trong phỏng vấn, Kim Nhạc Lâm nói rất nhiều về thi từ của Lâm Huy Nhân, cùng với cổ sự của hai người năm xưa.

Khi Lâm Huy Nhân qua đời, Kim Nhạc Lâm ở lễ tang bị thống vạ phần, nước mắt không ngừng rơi.

Một ngày nào đó nhiều năm sau khi Lâm Huy Nhân ra đi, Kim tiên sinh mở tiệc chiêu đãi rất nhiều bạn bè ở khách sạn Bắc Kinh, trước khi bữa tiệc bắt đầu ông đã nói rõ nguyên nhân sâu xa của nó, “Hôm nay, là sinh nhật của Huy Nhân”

Vì thế, tôi mang cảm xúc sinh ra từ đó mà viết nên thiên truyện này.

Thứ hai, là nói về chuyện ngôi thứ nhất.

Nghe nói rất nhiều về vấn đề mìn ngôi thứ nhất. Nhưng khi bắt tay vào viết, tôi đã hạ quyết tâm viết ngôi thứ nhất này, thậm chí còn vô cùng kiên quyết. (- -//) nguyên nhân không rõ.

Tôi nói với chính mình, sẽ không để ngôi thứ nhất trở thành mìn. Dùng ngôi thứ nhất ưu khuyết đề có. Diễn biến tâm lý của nhân vật chính sẽ được khắc họa sâu sắc hơn, hơn nữa dễ hòa mình hơn, cũng dễ đồng cảm hơn. Nhưng về phương diện khác mà nói, đối với việc miêu tả người ta thực sự có phần khó xử, ví dụ như, ngôi thứ ba có thể viết, “Đỗ Nhạc Khanh vô cùng tuần tú”, nhưng đổi lại nếu viết, “Tôi vô cùng tuần tú” thì thực sự là quá buồn nôn rồi...ORZ

Bất quá, tổng thể mà nói, đọc lại sau đó vẫn thực thích. Bởi vì bản thân vốn ưa tả tâm lý mà.

Hy vọng có thể dùng điều đó để thay đổi quan điểm mìn ngôi thứ nhất của mọi người.

Sau nữa, là Diệp Diệu Sinh. Tôi nghĩ tới trước đây trong một vài tiểu thuyết có nhắc tới mấy vị công tử có tiền mà lại chung tình, thấy rất là không thực. Nhưng lại nghĩ rằng, một người phong lưu thành tính đến vô phương cứu chữa, có lẽ cũng sẽ vì một đoạn cảm tình mà thu liễm bản tính, thậm chí vứt bỏ tính tình ban đầu. Bởi vậy, Diệp Diệu Sinh lúc đầu được khai thác chính là một mặt hình tượng không tốt đó. Vì chán ghét ở bên Sở Nguyên, cho nên mới tứ xứ tìm vui như vậy.

Vẫn còn nữa (tôi lại bắt đầu dong dài), về đoạn thiên này, mới đầu khi gửi bài đi thì đặt là “Chính kịch” (HE?). Không phải vì muốn ngược mọi người nên mới đổi thành “Bi kịch đâu”, mà ngược lại, chính là để bản thân được thanh thản. Ngay khi viết đại ý của truyện thì cái định ra đầu tiên chính là kết cục này. Mới đầu để là chính kịch, là do Nhạc Khanh cuối cùng tuân thủ ước định, hẳn là làm cho người ta được an ủi đi, nhưng sau đó tự hỏi một chút, vẫn sửa thành bi kịch, vì còn có cái gì làm người ta thương tâm hơn kết cuộc không được bên nhau đây?

Chỉ là cổ tình như vậy, trong hiện thực có rất nhiều người, yêu nhau đến khắc cốt minh tâm lại chẳng thể bên nhau nắm tay.

Bởi thế, mới nảy ra suy ý muốn viết một truyện như vậy.

Tin tưởng người đọc tác phẩm này, đều sẽ có những cái nhìn khác nhau. Nên tôi sẽ không bình luận nhiều hơn nữa.

Lâu lắm rồi không viết ngược văn, không biết các bạn thấy năng lực thế nào, có phải có hơi ít ngược hay không?

Nếu chưa đủ ngược, thỉnh vừa đọc truyện vừa nghe nhạc xem thế nào nhé. (bị đập bay)

Dưới đây là vài tác phẩm tôi nghe trong lúc viết, đề cử.

Cơ Thần (Tuyết Phổ)

Thần Tư Giả (Hải Thần)

Kiss the rain

Cúi đầu cảm tạ.

* * *

Vài lời của editor

Đây là đam mỹ đầu tiên được edit hoàn trong nhà Lam, giống như vừa mới hoàn thành xong cái gì trọng đại lắm, tâm tình thật phức tạp *cười*

Khi bắt đầu edit nó, Thảo tỷ nói với tôi, truyện hay, nhưng khó. Thực sự khó.

Có lẽ vì tôi làm hiện đại không thuận tay cho lắm, có lẽ Cận Sắc và tôi bén duyên chưa đủ mặn, hoặc cũng có thể, trình độ của bản thân chưa đến bậc nào, mà chương đầu của nó gian nan thật là gian nan.

Song trên hết thấy, Kỳ Di Nhất Sinh rốt cuộc cũng hoàn rồi. Không dài, không kịch tính. Bình bình đạm đạm y như Nhạc Khanh từng nói. Nhưng không dễ quên.

Cái còn lại với Lam sau Kỳ Di, là một sự tĩnh lặng se sắt, giống như đêm đông, là một nỗi buồn nhàn nhạt, tựa như hơi thu.

Khi viết chữ đầu, cảm giác có thể dài dòng trên vài trang word. Rốt cuộc xóa dần xóa dần ra một mảnh không đầu không cuối *cười dài*. Tặng cho các bạn, vào một ngày không nắng.

Nhưng trời trong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-di-nhat-sinh>